НАРОДНА АРМІЯ

29 грудня, 2016

#51 (5480)

З НОВИМ РОКОМ!

ЧИМ ВІДЗНАЧИВСЯ ДЛЯ НАШОГО ВІЙСЬКА 2016-й

(ЗА ВЕРСІЄЮ РЕДАКЦІЇ «НА»)

РЕФОРМА ВІЙСЬКА: ПІДСУМКИ 2016 РОКУ

«2016 рік для Міністерства оборони України став ключовим у контексті проведення системних реформ»

стор. 4-5

ЕТАЛОН ЯКОСТІ: «ЗРОБЛЕНО ДЛЯ ЗСУ»,

або Про обнову для військових — зимову форму та бронежилети стор. 3

ЧИМ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ РІК ПОВІТРЯНИХ СИЛ

Десятки одиниць відновленої техніки, висока інтенсивність навчань. Попри війну, цей рік став проривним у зміцненні цього виду Збройних Сил стор. 7

ЗИМА ВИПРОБОВУЄ НЕЛЕГКОЮ ПАРОЮ

Ефективність сучасної армії залежить не лише від її забезпеченості новітніми зразками озброєння, фахової підготовленості кадрів, а й від того, як організовано побут війська. Особливо актуальна ця тема взимку, коли надворі сніг і морози. І тоді постає проблема — де солдату помитися стор. 8

ОПЕРАЦІЯ — САНІТАРНА ЕВАКУАЦІЯ

22 одиниці броньованих медичних машин на базі МТ-ЛБ передало у військо ТОВ «Науково-виробнича компанія «ВК Система» стор. 10

КВАДРАТНІ МЕТРИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ,

або «Хто крайній у черзі на житло»? стор. 11

«ІСПАНЕЦЬ» З УКРАЇНОЮ У СЕРЦІ

Життя звичайного українця в Іспанії ось уже 17 років було розміреним і визначеним, аж поки Батьківщина не защеміла в серці бідою, коли в його домівку прийшла війна… стор. 12

«10 ГОДИН РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ З БРОНЕТЕХНІКИ РОЗСТРІЛЮВАЛИ УКРАЇНСЬКІ СЕЛА»

Полковник Олександр Тимощук у свої тридцять вісім років пройшов три війни стор. 13

ПЕРЕДНОВОРІЧНИЙ ДЗВІНОК ІЗ ДОНЕЦЬКА,

або Про що мріють донеччани напередодні Нового року стор. 15

КОРОЛІВСЬКІ МОРСЬКІ ПІХОТИНЦІ,

або Про підготовку бійців одного з найкращих спецпідрозділів у світі стор. 16

ЗУСТРІЧАЄМО РІК ВОГНЯНОГО ПІВНЯ

стор. 20-21

ПРЕЗИДЕНТ ПІДПИСАВ ЗАКОН «ПРО ДЕРЖАВНИЙ БЮДЖЕТ УКРАЇНИ НА 2017 РІК»

Президент Петро Порошенко нагадав, що бюджет своєчасно й детально було обговорено на засіданні РНБОУ в частині видатків на сектор оборони та безпеки країни. Він також особливо наголосив на тому, що ці видатки становлять 5,2% ВВП, і зазначив, що передусім «їх сконцентровано на фінансуванні Збройних Сил України й спрямовано не тільки на фіксацію грошового, медичного, речового та харчового забезпечення, а й на фінансування державного оборонного замовлення».

«Уперше ті нові зразки озброєння, які було розроблено за останні два з половиною роки, перейдуть із процесу випробування до безпосереднього поставлення на озброєння, що значно посилює бойові можливості наших Збройних Сил», — сказав глава держави. Водночас він підкреслив, що інші силові відомства також буде забезпечено достатнім фінансуванням.

Петро Порошенко особливо відзначив, що уряд, Президент, прем'єр-міністр і парламент спільно зробили кроки, безпрецедентні щодо посилення соціального захисту людей праці, зокрема було піднято мінімальну заробітну плату до 3200 грн.

«Дуже важливо, що піднімається заробітна платня вчителів, лікарів, у першу чергу кваліфікованих працівників. І ми нарешті маємо можливість, щоб та людина, яка працює, у першу чергу мала відповідне матеріальне забезпечення», — наголосив Президент.

Петро Порошенко сказав, що ухвалений бюджет-2017 є соціальним, реформаторським, захищає вітчизняного виробника, українського працівника, значно поліпшує інвестиційний клімат у державі.

Глава держави зазначив, що в бюджеті 2017 року закладено безпрецедентні видатки й на будівництво доріг.

Він наголосив, що здійснення реформи децентралізації в країні вже третій рік поспіль спричинило суттєве зростання місцевих бюджетів та їх можливостей. Президент зауважив, що бюджети розвитку місцевих громад зросли в п'ять-шість разів.

ВИДАТКИ НА СЕКТОР ОБОРОНИ І БЕЗПЕКИ КРАЇНИ СКЛАДАЮТЬ 5,2% ВВП

Петро Порошенко висловив сподівання, що після того як інвестори, міжнародні експерти ретельно проаналізують наші зміни щодо законодавства, продовжиться поліпшення позицій України в рейтингу Doing Business.

«ЗА 2016 РІК УЖЕ ТРЕТІЙ ВІДРЕМОНТОВАНИЙ ЛІТАК ВХОДИТЬ ДО СКЛАДУ З'ЄДНАНЬ ТРАНСПОРТНОЇ АВІАЦІЇ»

Ан-26 для Збройних Сил України

Днями до льотного складу Збройних Сил України передано літак Ан-26, який пройшов ремонт і модернізацію на ДП «Завод 410 цивільної авіації».

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко, оглянувши літак, повідомив, що за 2016 рік це вже третій відремонтований літак, який входить до складу з'єднань транспортної авіації.

Він подякував авіаремонтникам за плідну роботу, адже Збройним Силам України нині дуже потрібна авіація, причому не лише Повітряним Силам, а й іншим родам військ. Начальник Генерального штабу висловив сподівання на подальшу співпрацю із цим підприємством, яке на сьогодні вже освоїло ремонт і модернізацію не лише літаків, а й транспортних вертольотів, повідомляє Управління зв'язків із громадськістю Збройних Сил України.

«ГОЛОВНИЙ ПОКАЗНИК ЕФЕКТИВНОСТІ БОЙОВОЇ ПІДГОТОВКИ — КІЛЬКІСТЬ БОЄЗДАТНИХ ЧАСТИН»

Нинішню систему підготовки військ із роботою навчальних центрів та вищих військових навчальних закладів включно потрібно гармонізувати з урахуванням реальних потреб у комплектуванні бойових частин кваліфікованим особовим складом, адже головним показником результативності такої системи є боєздатність підрозділів. На цьому наголосив під час наради з керівниками органів військового управління та військових навчальних закладів начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко.

— Основна одиниця виміру ефективності всієї системи підготовки військ — це кількість боєздатних частин. Не кількість людей або військової техніки, це є важливим, але недостатнім. Головним є спроможність військової частини виконувати поставлені завдання, — сказав генерал армії України Віктор Муженко.

Він поставив конкретні завдання щодо організації підготовки фахівців, потреба в яких найвідчутніша у військах. Зокрема, ідеться про водіїв та інструкторів. Головне навантаження в цій роботі лягатиме на навчальні центри Збройних Сил, які мають привести свою організаційно-штатну структуру у відповідність до виконання такого завдання.

Генерал армії України Віктор Муженко наголосив на тому, що кожен військовослужбовець, котрий успішно пройшов навчання, має отримати професійний сертифікат, який буде враховано під час його подальшої служби та який після звільнення військовослужбовця необхідно буде подати у військовий комісаріат для формування відповідного мобілізаційного резерву за військовими спеціальностями.

— Краще менше, та краще. Завдання наступного року — зосередитися на підготовці професійного військовослужбовця з високим рівнем мотивації. Якщо людина не має таких рис або ухиляється від участі в АТО, то таких військовослужбовців буде звільнено, — зазначив начальник Генерального штабу Збройних Сил України, повідомляє Управління зв'язків із громадськістю ЗС України.

ВІЙСЬКОВОГО ЛЬОТЧИКА ОЛЕКСАНДРА ОКСАНЧЕНКА ВИЗНАЛИ «ЛЮДИНОЮ РОКУ-2016» У МИРГОРОДІ

Нещодавно льотчик-ас Олександр Оксанченко став переможцем у номінації «Відкриття року» XVII загальноміського відкритого рейтингу популярності «Людина року-2016». Урочиста церемонія нагородження переможців відбулася в Палаці культури курорту «Миргород».

Маючи за плечима роки вислуги та чималу кількість годин нальотів, Олександр Оксанченко цього року став справжньою зіркою міжнародних авіаційних показів у Європі: у Данії, Румунії, Чехії, Словаччині, на Мальті. Він продемонстрував найкращі результати серед льотчиків-пілотажників на бойових літаках, за що отримав нагороди від командувачів повітряних сил іноземних держав.

— Я щиро вдячний за визнання. Хочу подякувати всьому особовому складу 831-ї бригади тактичної авіації. Це наша спільна нагорода, — сказав Олександр Оксанченко.

ГЕНШТАБ ПЛАНУЄ СТВОРИТИ ЄДИНИЙ ДЕРЖАВНИЙ РЕЄСТР ВІЙСЬКОВОЗОБОВ'ЯЗАНИХ

Про це днями повідомив під час брифінгу тимчасовий виконувач обов'язків першого заступника начальника Головного управління оборонного та мобілізаційного планування Генерального штабу Збройних Сил України полковник Микола Садеков. Створення Єдиного державного реєстру військовозобов'язаних дасть змогу сформувати централізовану базу даних військовозобов'язаних і призовників. Це допоможе максимально достовірно та раціонально планувати мобілізаційне навантаження в регіонах, зменшить корупційні чинники у військкоматах.

— Функціонування Єдиного державного реєстру військовозобов'язаних дасть змогу створити в державі єдину централізовану базу даних військовозобов'язаних і призовників, що своєю чергою дасть змогу з максимальною достовірністю оперативно приймати рішення щодо раціонального планування мобілізаційного навантаження по регіонах, а також зменшить корупційні чинники у військових комісаріатах та унеможливить ухиляння громадян від мобілізації та призову, — зазначив він і додав, що комплекс заходів, реалізований під час створення реєстру, забезпечуватиме захист даних громадян відповідно до вимог Закону України «Про захист персональних даних».

— Фізично сервери перебуватимуть на території об'єкта Збройних Сил, а мережі передавання даних функціонуватимуть окремо від загальних телекомунікаційних мереж та Інтернету. Тож викрасти дані про мобілізаційний ресурс України буде фізично неможливо, — запевнив полковник Микола Садеков.

За його словами, електронні бази даних Єдиного державного реєстру військовозобов'язаних будуть доступні посадовцям, пов'язаним із призовом тільки в межах їхньої компетенції. Наприклад, у районних військкоматах зможуть оперувати даними лише стосовно свого району. А от на рівні Генерального штабу можна буде дістати доступ до всієї інформації, але не скопіювати її. Полковник Микола Садеков вважає, що електронний облік військовозобов'язаних викоренить із процесу призову корупційну складову. Фізичний і програмний поділ електронного реєстру допоможе відстежувати діяльність усіх посадовців, пов'язаних із призовом.

Роман ВУС

Військовослужбовець у шапці-фесці, шарфі-трубі зимовій та костюмі зимовому утепленому польовому

Військовослужбовець у вітро-вологозахисному костюмі

Військовий у панамі, шарфі-трубі літній та розвантажувальній тактичній системі

ЕТАЛОН ЯКОСТІ: «ЗРОБЛЕНО ДЛЯ ЗСУ»,

АБО ПРО ОБНОВУ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ — ЗИМОВУ ФОРМУ ТА БРОНЕЖИЛЕТИ

У кімнаті для нарад Центру розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗСУ роздивляємося зразки речового майна, яке віднедавна почало надходити у війська.

— Ще рік тому в ДАПі про таке обмундирування ми могли хіба що мріяти, — каже старший лейтенант Павло Чайка. — Форму, яку бійці вже почали отримувати на передовій, насправді несоромно порівнювати з найкращими світовими аналогами.

Підстав сумніватися в щирості слів співрозмовника в мене немає.

Павло Миколайович — третій за час проведення АТО повний кавалер ордена «За мужність». 2014-го його було поранено під Красним Лиманом. Зі шпиталю повернувся в частину, відмовившись від реабілітаційного періоду. Під Мар'їнкою потрапив в оточення, пробивався до своїх на «віджатому» в терористів КамАЗі. Він вистояв у ДАПі впродовж двох ротацій, брав участь у боях за Дебальцеве, його нагороджено орденом «Народний Герой України».

Нині Павло Чайка — у Центрі розвитку та супроводження матеріального забезпечення ЗСУ. Кому, як не йому, бойовому офіцерові, знати, яким має бути одяг та спорядження в тих, що боронять від агресора батьківську землю...

Якісне речове майно поступово стало надходити у війська: норми забезпечення ним було ухвалено в Міністерстві оборони лише в травні, і вони передбачали 44 позиції бойового єдиного комплекту та 37 найменувань бойового спеціального комплекту. Ще восени бійці почали отримувати нову літню «полівку», нове демісезонне взуття з високими берцями тощо. З настанням холодів тих, що стоять на «передку», потішили новітнім зимовим комплектом, використання якого розраховано навіть на люті тридцятиградусні морози.

Зимове обмундирування насправді чудове: приємна для тіла термобілизна, якісні трекінгові шкарпетки, флісові куртки, зручні й до дрібниць продумані куртки-утеплювачі та штани, зимові берці, накидки-дощовики, які справді не пропускають вологу й зберігають тепло, — усе це віднині існує не на папері та не в планах, а щодня надходить у війська.

Військовий бюджет 2017-го порівняно з поточним роком передбачає значне збільшення асигнувань на речове забезпечення. А тому в планах державних закупівель наступного року є ціла низка новинок. Насамперед передбачено, що в пунктах постійної дислокації ще до прибуття в район АТО військовослужбовці отримуватимуть одразу три типи берців (літні, демісезонні та зимові) плюс зимові бахили. Крім цього, їм видаватимуть весь комплект головних уборів: кепку-мазепинку, панаму, підшоломник, зимову шапку. Рукавички кожен отримуватиме в асортименті: літні тактичні, демісезонні, зимові. Ще однією новинкою стане флісовий костюм-утеплювач. Поточного року розпочато видачу лише курток, із наступного у війська надходитимуть і куртки, і штани. Кожен боєць отримуватиме три види натільної білизни: на літо — футболки й труси, а ще демісезонні й зимові комплекти. Шарфи-труби постачатимуть у військо також різних типів: флісові зимові, літні й протимоскітні. У планах закупівель військового відомства є й такі приємні «дрібниці», як захисні окуляри балістичні зі змінним склом, наколінники та налокітники, рюкзаки й транспортні сумки. На всі ці речі вже затверджено технічні умови, передбачено кошторис, і ними гарантовано забезпечать кожного військовослужбовця Збройних Сил.

Іще однією дуже знаковою новинкою, над якою нині працюють розробники ЦРСМЗ ЗСУ, стане так званий бронежилет модульний захисний балістичний. Перші десять прототипів цього виробу вже тестують у зоні АТО фахівці центру, і, за словами заступника начальника відділу розробки речового майна ЦРСМЗ ЗСУ майора Василя Саковця, протягом наступного року всі технічні й процедурні питання щодо прийняття на озброєння цієї номенклатури спорядження буде вирішено.

Утім, доки прототип не побачили широкі верстви військового люду, варто зазначити, що модульна система, над якою чаклують хлопці з центру та фахівці вітчизняних оборонних підприємств, зробить новий бронежилет по-справжньому універсальним, зручним і надійним. Компонуючи модулі, можна буде підібрати ту комбінацію захисту, яка якнайкраще відповідатиме потребам індивідуального захисту під час виконання конкретного бойового завдання. Наприклад, для рейдових дій бійцю ССО або десантникові краще підійде захист від стрілецької зброї, адже ймовірність того, що по мобільній нечисленній групі розвідників буде відкрито мінометно-артилерійський вогонь, украй низька. Тож у такому разі надягати на себе всі модулі немає сенсу. А от для артилеристів, навпаки, важливо мати надійний протиуламковий захист, бо шанси потрапити під вогонь ворожої «стрілкотні» мізерні, однак завжди доводиться очікувати, що прилетить у відповідь великим калібром. Тому й бронезахист має бути відповідним: не протикулевим, а протиуламковим. Модулі нового бронежилета дають змогу підібрати відповідну комбінацію захисту. Важливо, що в різних варіантах компонування елементів системи створюється зручна ергономіка захисту й передбачено можливість зменшити вагу броні без утрати надійності захисту.

До речі, вага всієї модульної бронесистеми не перевищуватиме 10,5 кг, а площа захисту становитиме близько 96 кв. дм. До того ж бронеплити для протикулевого захисту мають виготовляти з полегшених керамічних плит від 4-го до 6-го класів захисту за стандартами НАТО, а за броню всіх елементів протиуламкового захисту слугуватимуть легкі й еластичні пластини, виготовлені з молекулярного поліетилену — матеріалу, який є не тільки надійним захистом від уламків та холодної зброї, а й не пробивається кулею пістолета Стечкіна з відстані п'яти метрів.

МОДУЛЬНА СИСТЕМА ЗРОБИТЬ БРОНЕЖИЛЕТ УНІВЕРСАЛЬНИМ. ВАГА ВСІЄЇ МОДУЛЬНОЇ БРОНЕСИСТЕМИ НЕ ПЕРЕВИЩУВАТИМЕ 10,5 КГ

Загалом система індивідуального захисного спорядження, яким уже невдовзі забезпечуватимуть наших вояків, складатиметься з м'якого протиуламкового захисту тулуба, який можна використовувати як бронежилет прихованого носіння, модульних компонентів захисту шиї, трапецієподібного м'яза, плеча, ремінно-захисної системи з елементами захисту поперека, нижньої черевної частини, паху й внутрішньої частини стегон. Окрім цього, бронежилет комплектуватимуть системою швидкого скидання «плейт-керієр». Родзинкою цієї системи, на відміну від більшості світових аналогів, є те, що її приводять у дію коротким рухом руки, який не вимагає значних зусиль і унеможливлює самовільне спрацювання.

Словом, насправді новий бронежилет відповідатиме натовським стандартам. Тож варто набратися терпіння, далі буде.

Іван СТУПАК

СТВОРЮЄМО ЛОГІСТИЧНУ СИСТЕМУ ЗА НАТОВСЬКИМИ СТАНДАРТАМИ

Під час чергового брифінгу в Міністерстві оборони України начальник Тилу Збройних Сил України генерал-майор Іван Гаврилюк повідомив про реалізацію проекту зі створення у військовому відомстві логістичної інформаційної системи.

За сприяння США у Збройних Силах започатковано Програму впровадження рішень щодо створення логістичної інформаційної системи (LIS).

— Реалізація проекту спланована з використанням програмного забезпечення на основі платформи САП, її конфігурації під потреби Збройних Сил України, закупівлі та розгортання необхідної інфраструктури. Впровадження системи фінансуватиметься за рахунок програми допомоги США, — проінформував начальник Тилу ЗСУ.

Посадовець зазначив, що Міністром оборони України вже розроблено та затверджено оперативно-стратегічні вимоги та технічне завдання щодо автоматизованої системи «Управління логістичним забезпеченням Збройних Сил України». Окрім того, опрацьовано та впроваджено модуль автоматизованої системи обліку та руху матеріальних засобів у військових частинах, які залучені до участі в пілотному проекті трастового фонду НАТО. Також завершено розробку технічних завдань на виконання робіт із розгортання мережі Wi-Fi, закладання оптичного волокна та проведення ремонту об'єктів зберігання, які перебувають на погодженні в Агенції НАТО з підтримки та постачання. Орієнтовний термін початку робіт — березень-квітень 2017 року.

Наступного року планується розробити спільний наказ щодо організації логістичного забезпечення сил оборони, забезпечити набуття Головним управлінням логістики Генерального штабу оперативних спроможностей щодо виконання завдань за призначенням, а також створити підрозділ з координації військових перевезень і транспортування.

За словами посадовця, важливим етапом реформування логістики в Збройних Силах стане перехід до класифікації матеріально-технічних засобів, прийнятої в НАТО, та кодифікації військового майна сил оборони, сумісної з системою кодифікації НАТО.

Начальник Тилу Збройних Сил України зазначив, що у 2018–2019 роках планується створити Командування логістики Збройних Сил України на базі Тилу та Озброєння Збройних Сил, запровадити логістичну інформаційну систему ЗС України, оптимізувати мережу об'єднаних центрів забезпечення, арсеналів, баз і складів та завершити реалізацію заходів Трастового фонду НАТО з розвитку логістики та стандартизації.

Інф. «НА»

МІНІСТР ОБОРОНИ УКРАЇНИ ГЕНЕРАЛ АРМІЇ УКРАЇНИ СТЕПАН ПОЛТОРАК:

— 2016 рік для Міністерства оборони України став ключовим у контексті проведення системних реформ.

На виконання Стратегії національної безпеки і оборони та Воєнної доктрини, де вперше записано наше прагнення вступити до Альянсу, затверджений Стратегічний оборонний бюлетень, який став дорожньою картою з чітким, помісячним графіком реалізації кожної реформи.

Відродження Збройних Сил України — пріоритетне питання для керівництва держави та уряду: останні два роки маємо максимально великий оборонний бюджет, який може дозволити собі Україна в сучасних реаліях.

Міністерством оборони України розроблено та представлено на розгляд уряду проект Державної програми розвитку Збройних Сил України на період до 2020 року, більшість заходів якої спрямовані на досягнення стандартів НАТО.

Завдяки допомозі наших союзників вдалося покращити загальний рівень матеріально-технічного забезпечення військ, підвищити оперативні спроможності та боєздатність частин і підрозділів Збройних Сил України, які беруть участь в антитерористичній операції.

З початку 2014 року різноманітне обладнання, засоби та матеріали для потреб Збройних Сил України надали 18 країн світу. Схвалений у липні цього року за підсумками Варшавського саміту НАТО Комплексний пакет допомоги (КПД) для України передбачає 13 магістральних напрямів та 40 піднапрямів надання матеріально-технічної та практичної допомоги.

На реалізацію конкретних проектів спрямовано вісім спеціальних трастових фондів НАТО для України, чотири програми НАТО і допомога від союзників по двосторонній лінії. Консультативно-дорадча підтримка України з боку НАТО в КПД виведена на стратегічний рівень і охоплює 10 сфер.

У структурі Міністерства оборони та Генерального штабу працюють 29 іноземних радників. Приступили до роботи радники стратегічного рівня із США, Канади, Литви та Великої Британії.

За підтримки Сполучених Штатів Америки, країн Балтії, Канади та Великої Британії вдосконалюється система підготовки наших військ.

> «Ми зараз на марші. Цей марш — до Європи, Альянсу та демократичних цінностей. Від іноземних радників ми очікуємо допомоги під час проведення реформ українського війська, щоб уникнути помилок та зменшити ризики під час реформування».

Українські військовослужбовці проходять підготовку під керівництвом іноземних інструкторів в Україні та за кордоном.

Навчені професіонали служитимуть в оснащених сучасним озброєнням, військовою і спеціальною технікою частинах. Тільки 2016 року на озброєння прийнято 17 нових зразків ОВТ, закуплено ракетно-артилерійське, бронетанкове озброєння і військову техніку, літаки та вертольоти, засоби розвідки та спостереження, автомобільну техніку тощо. Запроваджуються новації в організації системи управління та зв'язку, логістичного й медичного забезпечення.

Відбувається поступове впровадження нового однострою, вперше продемонстрованого під час параду на честь 25-ї річниці незалежності

України. До Збройних Сил постачаються нові зразки польової форми одягу. Триває робота щодо запровадження електронного обліку речового майна.

Змінюються підходи до системи харчування як у місцях постійної дислокації, так і в бойових умовах в районах виконання завдань. Позитивних змін, які вже зараз відбуваються в українській армії, — чимало, наступного року вони будуть більш відчутними.

ІГОР ДОЛГОВ, ЗАСТУПНИК МІНІСТРА ОБОРОНИ УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ:

> «Впровадження стандартів НАТО не слід сприймати як кінцеву мету реформи. Це радше інструмент для зміцнення Збройних Сил України, які будуть здатні забезпечити відновлення територіальної цілісності та недоторканність українських кордонів».

— Наприкінці вересня цього року Президент Петро Порошенко направив до НАТО офіційне звернення з пропозицією залучити Україну до Програми розширених можливостей. Позитивне рішення Альянсу означатиме перехід співпраці між Україною та НАТО у більш практичну площину.

Фактично це найвищий рівень кооперації, на який можуть розраховувати країни, котрі ще не увійшли до Організації Північноатлантичного договору.

Програма розширених можливостей — одна з ключових складових так званої Ініціативи сумісності партнерів, започаткованої за підсумками Уельського саміту НАТО 2014 року.

Впровадження ініціативи стало логічним кроком після виведення з Афганістану основного військового контингенту Альянсу, коли перед НАТО та партнерами постала необхідність зберегти корисний досвід проведення багатонаціональних операцій. До програми вже приєдналися Австралія, Фінляндія, Грузія, Йорданія та Швеція. Україна може бути наступною.

Україна має самостійно пройти шлях військових реформ, однак він буде значно коротшим, якщо ці перетворення будуть ґрунтуватись на взаємодії з найсучаснішими арміями світу. Приєднання до Програми розширених можливостей Альянсу і подальший вступ в НАТО в цьому сенсі — зважений і правильний крок.

ЕКСПЕРТНА ОЦІНКА: СПЕЦІАЛЬНИЙ РАДНИК З ПИТАНЬ ОБОРОНИ ВІД ВЕЛИКОЇ БРИТАНІЇ ФІЛ ДЖОНС ПРО НАЙВИЩІ ДОСЯГНЕННЯ МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ

1. Затвердження Стратегічного оборонного бюлетеня України.

2. Впровадження системи публічних закупівель ProZorro в Міноборони.

3. Створення Консультативної ради з питань оборонної реформи.

Стратегічний оборонний бюлетень, який був затверджений Президентом України Петром Порошенком напередодні Варшавського саміту НАТО, чітко визначив, чого має досягнути оборонна реформа в Україні. Це перший документ стратегічного рівня, який Україна розробляла у співпраці з міжнародними консультантами, і він є чудовим прикладом того, чого можливо досягнути завдяки спільній роботі. Ми маємо й надалі дотримуватись цього підходу.

Суть оборонної реформи полягає не лише в побудові армії за світовими стандартами, а й у впровадженні механізмів управління, які забезпечать дотримання цих стандартів.

Міністерство оборони України було першим органом виконавчої влади, який перейшов на закупівлі через систему ProZorro. Впровадження електронних закупівель, яке відбувалося за підтримки Проектного офісу реформ МОУ та іноземних радників, зробило ці процеси більш прозорими та своєчасними і вже принесло Міністерству значну економію. Зараз треба працювати над більшою прозорістю та переходом на стандарти НАТО у процесі ухвалення рішень щодо закупівлі озброєнь і техніки.

Важливим досягненням Міністерства оборони України також стало створення в серпні цього року Консультативної ради з питань оборонної реформи, до складу якої увійшли чотири іноземні радники стратегічного рівня. Вони зможуть надавати консультації щодо впровадження оборонної реформи безпосередньо вищому військовому командуванню.

ОДНОСТРІЙ УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА

5 ЛИПНЯ 2016 РОКУ ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ЗАТВЕРДИВ ДОКУМЕНТ ПІД НАЗВОЮ «ПРЕДМЕТИ ОДНОСТРОЮ ТА ЗНАКИ РОЗРІЗНЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ»

Уперше військовослужбовці Збройних Сил продемонстрували нові однострої на параді в Києві з нагоди 25-ї річниці незалежності України. Ці зразки виготовлено відповідно до Концепції форми одягу військовослужбовців.

Основне завдання у розробці нової форми ЗСУ — створення суто українських одностроїв, військового одягу з виразною національною автентичністю і при цьому стильного, зручного, по-європейськи демократичного.

Над створенням нової військової форми працювала робоча група, до складу якої увійшли представники Міноборони, геральдисти, художники, історики та волонтери. Загалом близько 20 спеціалістів майже півтора року розробляли військові однострої. Це майже 1700 елементів. За цей час розроблено елементи парадної та повсякденної форми одягу для рядового, сержантського та офіцерського складу всіх родів та видів ЗСУ з урахуванням порядку її носіння.

ОСНОВНИМ ЗАВДАННЯМ У РОЗРОБЦІ НОВОЇ ФОРМИ ЗСУ БУЛО СТВОРЕННЯ ОДНОСТРОЇВ З ВИРАЗНОЮ НАЦІОНАЛЬНОЮ АВТЕНТИЧНІСТЮ І ПРИ ЦЬОМУ СТИЛЬНОГО, ЗРУЧНОГО, ПО-ЄВРОПЕЙСЬКИ ДЕМОКРАТИЧНОГО

За словами координатора волонтерської групи «Нове військо» Віталія Гайдукевича, в емблемах, відзнаках, знаках розрізнення, нових погонах, патчах, кокардах тощо зведено воєдино всю українську військову самобутність, відтворено безперервність справи захисту Батьківщини — від дружинників періоду Київської Русі до вояків часів перших визвольних змагань та бійців Української повстанської армії.

Два роки російсько-української війни багато змінили у тактиці, забезпеченні та озброєнні і, головне, у ставленні суспільства до власної армії. Але традиції, зовнішній вигляд, символіка і нагороди, тобто ідеологічна основа війська, залишалися незмінними. Українська армія зразка 2014 року за статутами, озброєнням, тактикою та традиціями була нащадком Радянської армії.

Згідно з Концепцією розроблено зимові та літні варіанти форми. До прикладу, при розробці берета та виборі кольору для різних родів та видів військ було проаналізовано специфіку армій понад 60 країн світу.

У новій формі відмовилися від п'ятикутної зірки і повернулися до тієї, що використовувалася за часів гетьмана Скоропадського. Це буде чотирипроменева зоря, так званий сяючий хрест.

Зараз триває етап тестування та доопрацювання зразків військової форми, а також ведеться робота над новими правилами носіння парадних та парадно-вихідних одностроїв, знаків розрізнення та нагород. Затвердження кінцевих варіантів одностроїв з урахуванням усіх наданих пропозицій та зауважень планується в першому півріччі 2017 року.

Повний перехід на новий однострій відбудеться за два-три роки.

Міністерство оборони України
Проектний Офіс реформ

СТРАТЕГІЧНИЙ ОБОРОННИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Одним з найбільших стратегічних досягнень Міністерства оборони України 2016 року, над яким працювали фахівці Міноборони, Генерального штабу ЗСУ, представники НАТО, іноземні радники та громадські активісти, є розробка та затвердження Стратегічного оборонного бюлетеня. У документі чітко окреслено п'ять стратегічних цілей та строки їхньої реалізації. Відповідно до цього документа, зміни в українській армії відбудуться до 2020 року з урахуванням актуальних воєнно-політичних загроз.

Наступним кроком після затвердження Стратегічного оборонного бюлетеня є розробка та впровадження Державної програми розвитку Збройних Сил, Державної програми розвитку інших складових сил оборони, а також Державної цільової оборонної програми. З ухваленням СОБ та розробкою Державної програми розвитку українські Збройні Сили поступово стають сумісними з військами держав-членів НАТО та ЄС.

СТРАТЕГІЧНІ ЦІЛІ ОБОРОННОЇ РЕФОРМИ

- Об'єднане керівництво силами оборони, що здійснюється відповідно до принципів і стандартів, прийнятих державами-членами НАТО
- Ефективна політика, системи планування і управління ресурсами в секторі оборони з використанням сучасних євроатлантичних підходів
- Оперативні (бойові, спеціальні) спроможності сил оборони, необхідні для гарантованої відсічі збройній агресії, оборони держави, підтримання миру та міжнародної безпеки
- Об'єднана система логістики і система медичного забезпечення, здатні надати підтримку всім компонентам сил оборони
- Професіоналізація сил оборони та створення необхідного військового резерву

ПІДГОТОВКА ВІЙСЬК: АКЦЕНТ НА ІНТЕНСИВНУ ПРАКТИКУ

УПРОДОВЖ 2016-ГО ІНТЕНСИВНІСТЬ ТА МАСШТАБ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬК ШВИДКО ЗРОСТАЛИ. ОСОБЛИВО, ЯКЩО ПОРІВНЮВАТИ З ДОВОЄННОЮ ДОБОЮ. НАПРИКЛАД, У ПЕРІОД 2013–2014 РР. БРИГАДНІ ТАКТИЧНІ НАВЧАННЯ НЕ ПРОВОДИЛИ ВЗАГАЛІ, А ТОРІК ЗБРОЙНІ СИЛИ УКРАЇНИ ПРОВЕЛИ ЇХ П'ЯТНАДЦЯТЬ, ЦЬОГОРІЧ — ДВАДЦЯТЬ.

Як повідомив нещодавно на брифінгу для вітчизняних ЗМІ тимчасовий виконувач обов'язків першого заступника начальника Генерального штабу Збройних Сил України генерал-лейтенант Віктор Бокій, протягом 2016-го в ЗС України було проведено 219 батальйонних тактичних навчань та майже 190 заходів оперативної підготовки.

За цими показниками можемо констатувати, що динаміка нарощування рівня професійного вишколу частин та підрозділів вітчизняного війська й у 2016-му була достатньо позитивною. Тим більше, що нинішнього року керівництвом Збройних Сил було організовано і проведено низку масштабних (стратегічного рівня) заходів підготовки органів військового управління із реальним залученням військ.

Так, тільки основних заходів підготовки органів військового управління стратегічного рівня було проведено чотири — СКШН «Весняний грім-2016», КШН «Літня гроза-2016», «Південний вітер-2016», СКШН «Рубіж-2016».

Окрім цього, можемо констатувати, що упродовж року інтенсивність та масштаб підготовки військ швидко зростали. А надто, якщо порівнювати з довоєнною добою. Наприклад, у період 2013–2014 рр. бригадні тактичні навчання не проводили взагалі, а торік Збройні Сили України провели їх п'ятнадцять, цьогоріч — двадцять.

При цьому показовим є те, що процес підготовки військ набув винятково практичного спрямування. Від «евентуальних навчань» на картах вони перейшли до реального, практичного відпрацювання навчально-бойових завдань і тематики безпосередньо на полігонах. Якщо раніше такі елементи підготовки та бойового злагодження, як здійснення маршів, форсування водних перешкод, перебазування авіації, виконання практичних стрільб кораблями в морі або відпрацювання дій в обороні чи наступі здійснювалися (через брак коштів) переважно віртуально, то нині це робиться реально — зі справжніми перешкодами, залученням техніки, резервістів, виходом у задані райони, зайняттям позицій та виконанням інших практичних завдань.

У ВИСОКОМОБІЛЬНИХ ДЕСАНТНИХ ВІЙСЬКАХ ТРИВАЄ ВИШКІЛ БОЙОВОЇ БАТАЛЬЙОННОЇ ГРУПИ ЗА ПРОГРАМОЮ «СТРАЙКЕР»

До того ж здебільшого навчання, які нині проводять у ЗС України на рівні бригади і вище, мають комплексний, системний характер. Тобто вони об'єднані загальним замислом і сценарієм, здійснюються на території майже всієї держави, із залученням практично всіх видів Збройних Сил України й органів військового управління, у тісному контакті з органами місцевого самоврядування.

Окрім того, слід зазначити, що підготовка військ та органів військового управління у Збройних Силах України насамперед спрямовується на виконання практичних завдань найвищої актуальності. Звісно, це передусім стосується нарощування або відновлення боєздатності визначених підрозділів, частин або навіть видів війська. Часто це відбувається в атмосфері дефіциту часу. Адже ЗС України виконують ці завдання в умовах протистояння з агресором, який зовсім не залишає надій на застосування сили (зокрема і повномасштабного характеру).

Прикладом винятково практичної й швидкої професійної підготовки військ стали Військово-Морські Сили ЗС України. Ситуація, у якій вони опинилися на початку 2014 року, була надскладною. Замість повноцінного виду ЗС України із визначеним комплектом боєздатних частин та підрозділів вони були, без перебільшення, лише його окремим фрагментом. А завдання із оборони та охорони узбережжя Чорного і Азовського морів треба було виконувати негайно. Тож командуванню ВМС та взагалі ЗС України належало в найкоротший термін не тільки сформувати та розгорнути необхідний комплект сил і засобів на цих напрямках, а й провести їхню ефективну підготовку і бойове злагодження. І часу на це було обмаль...

Завдяки ефективному розподілу досить обмежених ресурсів, оперативному налагодженню процесу підготовки визначених частин та підрозділів, це завдання вдалося виконати. Зараз частини та підрозділи ВМС ЗС України цілком здатні організовувати і вже проводять в акваторії північно-західної частини Чорного моря та прибережних районах у взаємодії з іншими складовими сил оборони заходи бойової діяльності, спрямовані на підвищення готовності ВМС до оборони нашої берегової лінії. До того ж визначений склад сил ВМС ЗС України бере участь в антитерористичній операції на території Донецької і Луганської областей у складі двох оперативно-тактичних угруповань.

Звертаю увагу на ще одну особливість нинішнього етапу нарощування рівня вишколу в частинах і підрозділах ЗС України, органах військового управління. Річ у тому, що з нарощуванням кількісних показників цього процесу розпочалося поступове оновлення комплексу матеріально-технічного забезпечення підготовки військ. Якщо раніше, а десь і досі, навчально-матеріальна база полігонів, навчальних центрів та інших об'єктів не відповідала сучасним практичним завданням процесу навчання військ, то 2016 року Міністерство оборони України та Збройні Сили України здійснили важливий поступ у цьому напрямку. Так, суттєвим практичним кроком до якісних змін навчально-матеріальної бази підготовки військ стало формування (з використанням підходів, прийнятих у НАТО) Центру підготовки та вдосконалення (Center of Excellence) на базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки (м. Яворів). Цей центр за задумом керівництва ЗС України має стати моделлю для створення таких структур у кожному оперативному командуванні.

Окремо слід сказати про зміни в системі підготовки військ у ЗС України відповідно до стандартів НАТО. У межах виконання цього завдання з травня цього року у Високомобільних десантних військах триває вишкіл бойової батальйонної групи за програмою «Страйкер», а з середини листопада 2016-го на базі однієї з механізованих бригад започатковано реалізацію пілотного проекту бойового злагодження (відновлення навченості), в ході якого впроваджуватимуть стандарти підготовки, адаптовані до підходів НАТО. Крім того, за методикою і стандартами Північноатлантичного альянсу готується інструкторський склад українського війська. На сьогодні таку підготовку пройшли вже понад 700 військовослужбовців-інструкторів.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ЧИМ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ РІК ПОВІТРЯНИХ СИЛ

ДЕСЯТКИ ОДИНИЦЬ ВІДНОВЛЕНОЇ ТЕХНІКИ, ВИСОКА ІНТЕНСИВНІСТЬ НАВЧАНЬ. ПОПРИ ВІЙНУ, ЦЕЙ РІК СТАВ ПРОРИВНИМ У ЗМІЦНЕННІ ЦЬОГО ВИДУ ЗБРОЙНИХ СИЛ

Навчальний повітряний бій: пара винищувачів МіГ-29 під час льотно-методичного збору на Миколаївщині

Перед оборонною промисловістю постали непрості завдання — за короткий час зміцнити повітряний щит держави. У минулих номерах газети ми не раз розповідали про ремонт, відновлення та модернізацію авіаційної техніки, зенітних ракетних комплексів, радіолокаційних станцій та прийняття на озброєння новітніх систем зв'язку. Українці активно взялися заміщувати запасні частини російського виробництва вітчизняними аналогами. Це стосується виробництва озброєння, обладнання військових аеродромів, які почали відновлювати, оснащувати новим освітленням та навігаційним обладнанням

Одна з найрезонансніших і найяскравіших подій у житті Повітряних Сил 2016 року — пуски зенітних керованих ракет на тимчасовому полігоні в Херсонській області, який став новою Чаудою для українських зенітних ракетних військ. Напередодні навчань ми почули істерію російських ЗМІ і дипломатів, навіть погрози. Але українські ракети цього не злякалися. 16 успішних пусків підтвердили готовність зенітних ракетних військ до відбиття повітряної агресії, а головне — підтвердили боєздатність наших ракет (ЗКР 5В55К). Адже С-300ПС — основний ЗРК на озброєнні виду. Цього року відновили й передали у війська три такі комплекси. Саме їх використали для запуску ракет, випробовуючи таким чином і якість ремонту.

На комплексах установлено деякі новинки й доопрацювання наших інженерів із використанням нової елементної бази вітчизняного виробництва. Одразу ж після здійснення контрольних льотних випробувань ЗРК С-300ПС стали на бойове чергування у системі протиповітряної оборони держави.

Протягом 2016 року зенітні ракетні війська значно наростили бойову міць не лише відновленою технікою, а й кількістю навчань. За даними командування Повітряних Сил, це 115 тактичних навчань, 1300 імітованих пусків по цілях та 120 маневрів дивізіонів на запасні позиції.

Зросла інтенсивність навчань й в авіації Повітряних Сил. Бойові льотчики провели 4200 навчальних повітряних боїв та перехоплень! (До речі, 2015-го їх було тільки 550). А ще 350 десантувань, 1700 перевезень і три сотні практичних стрільб по наземних цілях.

ДО АВІАЦІЙНИХ БРИГАД НАДІЙШЛО 40 ОДИНИЦЬ МОДЕРНІЗОВАНОЇ ТА ВІДРЕМОНТОВАНОЇ АВІАЦІЙНОЇ ТЕХНІКИ, А ДО РАДІОТЕХНІЧНИХ — 12 НОВІТНІХ ЗРАЗКІВ ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ

До авіаційних бригад надійшло 40 одиниць модернізованої та відремонтованої авіаційної техніки. Серед них і кримські МіГи з анексованого півострова. Частину винищувачів ремонтують на місцях інженери авіаційних ТЕЧ, решта потребує заводського втручання. Символічно, що саме на цих відновлених літальних апаратах нинішні випускники ХНУПСу відточують льотну майстерність. Про наліт годин екіпажів теж можна говорити з оптимізмом, бо навіть у випускників авіаційного військового вишу його давно обчислюють сотнями годин на бойових літаках.

Українці також запам'ятають, як військові екіпажі МіГ-29 та Су-24М училися сідати на автомобільну трасу. Зазвичай у воєнних конфліктах військові аеродроми разом із літаками чи не перші в списку на знищення. Тому льотчики вже готові до таких загроз, шкода тільки, що ділянок доріг, де може сісти бойовий літак, не так багато. Але в цьому напрямку вже працюють.

У Повітряних Силах ЗС України три основні роди військ: авіація, ЗРВ та радіотехнічні війська. Якщо два перші завжди на слуху, то робота РТВшників зазвичай залишається непоміченою. Але саме ці хлопці цілодобово в режимі бойового чергування стежать за повітряною обстановкою над Україною й не тільки. Для досягнення суцільного радіолокаційного покриття їхні підрозділи розміщено на прихованих позиціях по всій території держави. Ситуація на Донбасі вимагає від них бути ще й маневровими відповідно до обстановки. Тому на навчаннях РТВ наголос було поставлено й на мобільності підрозділів. За даними керівництва радіотехнічних військ Повітряних Сил, протягом 2016 року здійснено 80 маневрів, близько 70 тактичних і тактико-спеціальних навчань. Понад 50 бойових обслуг пройшли вишкіл у спеціалізованому тренувальному центрі. А до радіотехнічних бригад надійшло 12 новітніх зразків озброєння та військової техніки.

Словом, нам є чим зустріти агресора. Але будемо сподіватися, що росіяни почнуть тверезо оцінювати ситуацію, у яку їх завели кремлівські «стратеги».

Юрій ІГНАТ

АЛЕЯ СЛАВИ

Чотирьом військовим літакам присвоєно імена героїв України Дмитра Майбороди, Костянтина Могилка, лицаря ордена Богдана Хмельницького (І, ІІ, ІІІ ступенів) Василя Нікіфорова, кавалера ордена Богдана Хмельницького ІІ ступеня Олександра Бєлого.

За три роки воєнного протистояння майже 200 військовослужбовців Повітряних Сил удостоєно високих державних нагород. Іще дев'ять сотень вартових неба нагороджено відомчими відзнаками Міністерства оборони та Генерального штабу ЗС України.

ПУСКИ УКРАЇНСЬКИХ РАКЕТ ПЛАНУЮТЬ НА БОЛГАРСЬКОМУ ПОЛІГОНІ

2017 року Командування Повітряних Сил ЗС України планує провести тактичне навчання підрозділів зенітних ракетних військ із бойовою стрільбою на полігоні «Шабла» Республіки Болгарія.

Начальник зенітних ракетних військ Командування Повітряних Сил Збройних Сил України генерал-майор Дмитро Карпенко вже зустрічався з болгарськими колегами, зокрема начальником сектору підготовки Командування ВПС ЗС Республіки Болгарія полковником Юрієм Лукановим. Сторони обговорили сценарій, який планується відпрацювати під час навчання. Найближчим часом буде визначено потенційний склад сил і засобів учасників, питання матеріально-технічного забезпечення, пов'язані з плануванням тактичних навчань.

ЗИМА ВИПРОБОВУЄ НЕЛЕГКОЮ ПАРОЮ

ЕФЕКТИВНІСТЬ СУЧАСНОЇ АРМІЇ ЗАЛЕЖИТЬ НЕ ЛИШЕ ВІД ЇЇ ЗАБЕЗПЕЧЕНОСТІ НОВІТНІМИ ЗРАЗКАМИ ОЗБРОЄННЯ, ФАХОВОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ КАДРІВ, А Й ВІД ТОГО, ЯК ОРГАНІЗОВАНО ПОБУТ ВІЙСЬКА. ОСОБЛИВО АКТУАЛЬНА ЦЯ ТЕМА ВЗИМКУ, КОЛИ НАДВОРІ СНІГ І МОРОЗИ. І ТОДІ ПОСТАЄ ПРОБЛЕМА — ДЕ СОЛДАТУ ПОМИТИСЯ

Нещодавно на базі 81-ї оамбр у Краматорську проводилися навчальні збори фахівців військового тилу, основною метою яких став обмін досвідом обізнаних кадрів та тренінг новачків — майже сорока операторів дезінфекційно-душових установок. Головне питання: як долати примхи погоди і застарілої техніки, аби наші бійці не втрачали можливості підтримувати себе й однострої в чистоті

За зізнанням багатьох учасників зборів, зима для них, а йдеться про частини, безпосередньо залучені до проведення АТО, є справжнім випробуванням. Найбільше в польових умовах бракує надійної і безпечної спеціальної сучасної техніки, яка б безвідмовно надавала найнеобхідніший побутовий сервіс.

...Навколо однієї з дезінфекційних душових установок із півтора десятка бійців і кілька офіцерів: дають поради двом операторам, як краще смолоскипом розігріти крани й трубки, у яких замерзла вода. «Хлопцям не позаздриш… Он, у них уже чоло спітніле парує від напруження, а комплекс ніяк не вдається запустити», — промайнула думка. Намагання розкочегарити старенький механізм відкритим вогнем досягли успіху десь хвилин за сорок. Не так уже й погано, адже мороз сягав 14-градусної мінусової позначки, а під душ цього ДДА, можливо, колись ставав солдатом іще батько когось з бійців.

— Яка мета тренінгу, що випав, немов спеціально, на такий морозний ранок? — запитую заступника керівника управління державного технічного нагляду ЗС України полковника Василя С.

— Такі збори корисні навіть тим операторам, які колись пройшли навчання. Практика показує, що достатньо прослухати 70-годинний курс підготовки, аби знати, як працювати з цією машиною. Але взимку і досвідченим бажано добряче тренуватися, — відповідає Василь Васильович. — Потреба в операторах велика, адже у військах чимало ДДА-3 і ДДА-66. На них встановлений котел середнього тиску, тиск пари на якому — чотири атмосфери, тому він є об'єктом підвищеної небезпеки. Щоб їх експлуатувати, треба мати, окрім знань, ще й належну практику.

Із ДДА-3 можна працювати як улітку, так і взимку. Продуктивність машини дозволяє помити 40 осіб за годину й одразу дезінфікувати їхнє обмундирування, матраци та постіль у спеціальній камері. Тривалість безперервної експлуатації установки становить 18–20 год., потім потрібна 4–6-годинна перерва для огляду обладнання і очищення котла від попелу й сажі. Підготовка агрегату до роботи влітку триває 30–40 хвилин, а взимку — годину й більше. Офіцер визнає: зимова функціональність установки ускладнена, особливо в момент запуску та по завершенні роботи, після якої потрібно продувати всі шланги, щоб не залишалася вода й не замерзали прилади, крани, водяні насоси, інжектори.

НИНІ БЛИЗЬКО 20 СУЧАСНИХ ПЕРЕСУВНИХ ЛАЗНЕ-ПРАЛЬНИХ КОМПЛЕКСІВ УЖЕ ЕКСПЛУАТУЮТЬ У ЗС УКРАЇНИ. АЛЕ ЇХ ЗАМАЛО — НАШІ ПОТРЕБИ ЗНАЧНО БІЛЬШІ

Цікаво було почути думки операторів щодо техніки та їхні діалоги з очільником Тилу Штабу АТО полковником Юрієм П.

Приміром, молодший сержант Олександр Сивон каже, що було б непогано, якби діяв спеціалізований підрозділ з ремонту ДДА, бо вони часто ламаються.

— Після цих занять досвідчені офіцери організують процес обслуговування та ремонту лазне-прального обладнання безпосередньо у бригадах, — відповів сержанту представник штабу АТО.

— А от старший прапорщик Микола Богатирчук працює із ДДА-3 майже 14 років, доти ж мав справу з ДДА-2. Каже, що перша краща, бо простіша в експлуатації. Перевага ДДА-3 — два котли, які дозволяють помитися більшій кількості бійців.

— Та їхня біда відома: взимку замерзають крани. Так сталося і сьогодні. Чув, що є сучасніші комплекси, але я їх іще не бачив. Чекаємо на щось прогресивніше, — мовить Микола Богатирчук.

— Уперше вивчаю цю техніку, хоча пам'ятаю її ще з часів СРСР. Як для мене, інженера-механіка, вона навіть примітивна, — каже сивочолий сержант Віктор Гайтота. — ДДА — своєрідний «калашников» армійського побутового сервісу. Я людина старшого покоління й звик до простих речей і простої техніки.

Натепер у війську доволі поширеним зразком лазне-пральних комплексів є ДДА-3 — дезінфекційно-душова установка, призначена для миття особового складу й дезінфекції особистих речей. Це спадок ще від радянської доби — простий, можна навіть сказати, конструкційно елементарний, але все ж таки примітивний для XXI століття

Молодь не так схвально ставиться до неї, бо хоче лише натискати кнопки і насолоджуватися програмованою роботою механізмів. Поки ж маємо те, що маємо: вручну качаємо помпу, підлазимо із смолоскипами під труби чи видуваємо воду зі шлангів.

— Хлопці задають питання щодо експлуатації душових установок, хочуть вчитися, просять інструкції. Так, техніка застаріла, її треба часто обслуговувати. Добре, що запчастин не бракує… Звісно, на передовій влітку є альтернатива ДДА — завше можна нагріти навіть на сонці відро води. А що відбувається узимку, ви самі бачили, — розповідає керівник навчань полковник Сергій Д., начальник групи тилу одного з ОТУ. — **ДДА здебільшого застосовують на другій-третій лініях оборони. На «нульових» позиціях їх добре бачить ворог у тепловізори. А ще вони доволі габаритні, тож є велика ймовірність їхнього знищення. Я вже не кажу, як далеко видно дим, коли агрегат працює. На передньому краї почасти облаштовують саморобні заглиблені лазні на кшталт кам'янок. Також є малогабаритні лазне-пральні комплекси: це здебільшого волонтерські зразки, які непогано себе зарекомендували.**

Як бачимо, військо потребує сучасних засобів армійського побутового сервісу.

— Тільки кожен четвертий із учасників зборів мав досвід експлуатації таких установок. Тому наша мета — навчити операторів обслуговувати і слідкувати за справністю цієї техніки у військах. Нами створено належний ремонтний фонд, працюватимуть відповідні мобільні групи — таким чином компенсуватиметься застарілість агрегатів, — пояснює штабний офіцер.

— Чи слід очікувати покращення в царині військового побуту?

— Є досвід використання пересувних лазень і пунктів харчування, волонтерської техніки в період АТО. Вивчили зразки НАТО. Зрозуміло, що ДДА на їхньому тлі — це минуле століття й варто розвивати мобільні модулі, бо за ними майбутнє. Нині близько 20 сучасних пересувних лазне-пральних комплексів уже експлуатують у ЗС України. Але їх замало — наші потреби значно більші. Взагалі існує чимало конструкторських напрацювань. Так, наприклад, Крюківський вагонобудівний завод виготовляє чудові лазне-пральні комплекси на базі шасі КрАЗа, що об'єднує два модулі: один із душовими кабінками й бойлерами, а другий — із пральними машинами-автоматами. Сподіваюся, 2017-го таких новинок у війську побільшає.

Геннадій КАРПЮК

НОВИЙ МОБІЛЬНИЙ ЛАЗНЕ-ПРАЛЬНИЙ КОМПЛЕКС МЛПК

Створений на базі двох 20-футових контейнерів, встановлених на шасі КрАЗ. Прийнятий на озброєння у 2015-му. Пральне відділення призначене для прання, сушки й прасування нижньої білизни і обмундирування (25 кг на годину). Модуль можна використовувати не тільки на шасі авто, а й встановивши на майданчику. У технічному відсіку розміщені два дизель-генератора і спецобладнання для підключення до зовнішнього електроживлення. Пропускна спроможність однієї душової сітки — 35 осіб за годину.

Попереду — повітряне десантування з вертольота

ВИСОТА 800 МЕТРІВ, ТЕМПЕРАТУРА ПОВІТРЯ -15^{0}С

«ЧОРНІ БЕРЕТИ», ЯКІ ПОВЕРНУЛИСЯ З РАЙОНУ АТО, ПРОДОВЖУЮТЬ НАРОЩУВАТИ СВІЙ БОЙОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ

…«Вітер у межах норми…», «Даю добро на посадку…» Гвинтокрил ВМС ЗС України Мі-14, здійснюючи кілька кіл, заходить на майданчик приземлення. На землі на нього вже з нетерпінням чекають морські піхотинці, воїни, загартовані в боях на Маріупольському напрямку. Зовсім нещодавно морпіхи повернулися із зони бойових дій, де утримували позиції поблизу Широкиного, Лебединського і Водяного. Там «чорні берети» з 1-го батальйону морської піхоти ім. Костянтина Ольшанського Військово-Морських Сил Збройних Сил України протягом півтора року вели бої з російськими окупантами. Що для цих безстрашних вояків може бути новиною, адже завдання перед цим вони виконували, пройшовши, як то кажуть, «і Крим, і Рим»? Але цього разу їм належало здійснити стрибок з парашутом, який для декого став першим кроком у небо

Практичне виконання стрибків із парашутом ускладнювалося погодними умовами. Температура повітря на землі –7 градусів за Цельсієм, а на висоті 800 метрів — усі –15, що могло б перешкоджати бійцям управляти куполом, адже їхні тіла на холоді стають менш рухливими.

— На холод ми особливо не зважаємо, це тільки мобілізує на висоті. Ти бачиш перед собою побратимів, з якими був під обстрілами в окопах, відчуваєш підтримку і розумієш, що пірнати в небесну безодню не так уже й страшно, — каже матрос Давид Ельбарт.

Борт вертольота. Гуркіт двигуна. Зосереджені обличчя морпіхів. Прозвучала команда: «Пішов!» М'який, але різкий удар набігаючого потоку закручує бійців батальйону у вільному падінні. Воно триває лише три секунди, і витяжний парашут витягує основний купол...

І двох годин не минуло, а морпіхи вже здійснили понад 80 стрибків з висоти 800 метрів. Поставлені перед підрозділом навчально-бойові завдання були виконані.

— Основною тактикою ведення бойових дій морської піхоти є десантування з метою захоплення і утримання важливих об'єктів і територій. Зважаючи на це, ми інтенсивно займаємося навчально-бойовою роботою. Приміром, після повернення із району АТО ми вже встигли здійснити перший вихід у море на середньому десантному кораблі «Юрій Оліференко». Під час переходу морем та річкою Дунай бійці відпрацювали навчально-бойові завдання спеціальної та бойової підготовок, елементи протидиверсійних дій, огляд підозрілого судна та навчання із захоплення судна-порушника. У районі острова Тендрівська коса також провели морське десантування та пошуково-розвідувальні дії, — зазначив інструктор з повітрянодесантної підготовки з позивним «Майстер».

ПОВІТРЯНЕ ДЕСАНТУВАННЯ, ЗАХОПЛЕННЯ МОРСЬКОГО УЗБЕРЕЖЖЯ, ВЗЯТТЯ ПІД КОНТРОЛЬ ВАЖЛИВИХ ОБ'ЄКТІВ ІНФРАСТРУКТУРИ ТОЩО — ЦЕ ТІ ЗАВДАННЯ, ЯКІ «ЧОРНІ БЕРЕТИ» ВІДПРАЦЬОВУЮТЬ В УМОВАХ, МАКСИМАЛЬНО НАБЛИЖЕНИХ ДО БОЙОВИХ

Як розповідають морпіхи, повітряне десантування в район виконання завдань, захоплення морського узбережжя, взяття під контроль важливих об'єктів інфраструктури під вогневим прикриттям десантного загону кораблів — це ті завдання, які «чорні берети» повинні відпрацьовувати в умовах, максимально наближених до бойових.

І таку змогу елітний підрозділ флоту має. Бійці впевнені, що реалізовувати свій бойовий потенціал потрібно не тільки на лінії розмежування в районі АТО, але й доцільним є підсилення боєготовності екіпажів кораблів підрозділами морської піхоти під час патрулювання визначених районів Чорного моря.

Ця думка є слушною на сьогодні, зважаючи на варварське захоплення росіянами українських бурових на Чорноморському шельфі. Також, анексувавши Крим, Росія захопила і газові родовища, які навіть не входять до акваторії українського півострова. Особливу увагу морські піхотинці акцентують на посиленні оборони й захисту підступів до острова Зміїний. Тому розгортання сил та засобів у цій зоні відповідальності ВМС ЗС України є вкрай актуальним.

— Минулого року бійці морської піхоти взяли участь у навчанні, метою якого було забезпечення охорони морського кордону в разі ускладнення обстановки навколо острова Зміїний. Тоді «чорні берети» за підтримки літальних апаратів морської авіації здійснили десантування на берег, відпрацювали завдання зі швидкісної стрільби, тактичного пересування, організації інженерного обладнання, маскування бойових позицій, оборони та охорони місць розташування і протидії висадці ворожого десанту. Такі важливі заходи потрібно неодмінно проводити й зараз, — говорить морпіх з позивним «Яструб».

Віталій ПАНЧИШИН

ЗАМІСТЬ ЗБРОЇ — ШТАНГИ, ТУМБИ, ТУРНІКИ

Курсанти Інституту Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія», які в березні 2014 року, попри залякування з боку російських окупаційних військ, співали Гімн України, укотре довели незламність духу та високу фізичну підготовку, здобувши перемогу в турнірі з кросфіту «Звитяга ВМС»

Змагання, що відбулися в Миколаєві, зібрали разом бійців підрозділів спеціального призначення й територіальної оборони, морських піхотинців та авіаторів, курсантів Інституту Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія». Для команд «полем бою» став місцевий спортклуб «МК Кросфіт». Зброєю стали штанги, тумби, турніки та величезні колеса.

За словами організаторів, мета заходу, присвяченого пам'яті військових моряків із Центру морських спеціальних операцій та загону протидиверсійних сил і засобів, які не порушили присягу та загинули за Україну, полягала в популяризації цього найсучаснішого виду спорту в підрозділах Військово-Морських Сил.

До речі, організували змагання звичайні матроси, старшини та мічмани, у яких активна життєва позиція та які постійно займаються спортом і мають великий досвід участі в антитерористичній операції.

За підсумками всіх турнірних заліків, перше місце посіла команда Інституту Військово-Морських Сил Національного університету «Одеська морська академія», друге — у команди ветеранів АТО «Витязі», а третіми були морські піхотинці.

Євгеній СИЛКІН

Фото на згадку про участь у змаганнях

БММ МТ-ЛБ С на території підприємства перед відправкою до частин Збройних Сил України

ОПЕРАЦІЯ — САНІТАРНА ЕВАКУАЦІЯ

22 ОДИНИЦІ БРОНЬОВАНИХ МЕДИЧНИХ МАШИН НА БАЗІ МТ-ЛБ ПЕРЕДАЛО У ВІЙСЬКО ТОВ «НАУКОВО-ВИРОБНИЧА КОМПАНІЯ «ВК СИСТЕМА»

Наш кореспондент побував на цьому підприємстві, де був присутнім на відвантаженні українській армії останніх цього року двох машин.

— На сьогодні особовий склад, який виконує бойове завдання в районі антитерористичної операції, виходячи з наших можливостей, забезпечено транспортом для евакуації, — повідомив народним депутатам 23 грудня під час години запитань до уряду Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак.

Він наголосив, що було підписано контракт на постачання цього року 60 автомобілів і 40 наступного року. За його словами, за необхідного фінансування Міноборони збільшить кількість евакуаційного транспорту.

Також очільник оборонного відомства зазначив, що наразі відбувається службова перевірка щодо ситуації з евакуацією, яка сталася на Світлодарській дузі.

Завдання швидко й безпечно доправити важкопоранених бійців із «передка» до місця надання кваліфікованої медичної допомоги стоїть перед підрозділами, що беруть участь в АТО, з перших тижнів бойових дій. 2014 року евакуацію поранених здійснювали переважно «буханками» (УАЗ-452) та волонтерським транспортом. Про броньовані санітарні автомобілі годі було й казати, хоча в частинах Національної гвардії були броньовані медичні машини БММ-4С, створені на базі бронетранспортера БТР-4Е. Згодом кілька таких машин з'явилося й у частинах Міністерства оборони. Вони спроможні здійснювати евакуацію чотирьох поранених на ношах або двох на ношах і восьмеро сидячих. На базі бронетранспортера БТР-70ДІ («Світязь») створено броньовану медичну машину БММ-70. У серпні 2014-го бригада морської піхоти отримала гусеничну броньовану медичну машину «Медик», виготовлену на базі БМП-1. 2015-го у військові частини надійшло й кілька закордонних машин, перероблених під евакуаційні. Дослідний зразок зробили й черкащани. Це «Богдан-2251» на базі вантажного шасі GREAT WOLL, модель WINGL-5 китайського виробництва. А в серпні 2016 року США передали Україні перші п'ять автомобілів BURTEK B4731, призначених для потреб українських військових медиків. Загалом очікують надходження 40 таких авто.

На цьому тлі актуальною й цікавою стала ініціатива представників ТОВ «Науково-виробнича компанія «ВК Система» щодо постачання в Збройні Сили броньованої медичної машини на базі МТ-ЛБ.

— Коли в серпні 2014 року сталася Іловайська трагедія, унаслідок якої було багато жертв і важко поранених бійців, ми відчули, наскільки важливою є створення надійної броньованої евакуаційної техніки, — розповів голова наглядової ради ТОВ «НВК «ВК Система» полковник у відставці Валерій Бутешов. — Ми запропонували розробити на базі МТ-ЛБ санітарну броньовану машину. Свої пропозиції донесли до Міністерства оборони й дістали підтримку. Від нас вимагалося вирішити два головні завдання: мінімальне втручання в призначення машини як надійного тягача та максимальне забезпечення вимог військових медиків.

Корпуси майбутньої броньованої машини збирали по всій Україні, дещо доводилося викупляти в збирачів брухту. А окремі списані одиниці МТ-ЛБ навіть завозили з-за кордону.

Розроблену за короткий час конструкторсько-технічну документацію погодили зацікавлені сторони, підприємства-партнери, і «ВК Система» розпочала виконувати замовлення.

— Наше підприємство радо долучилося до цього проекту, — сказав керівник ТОВ «НВК Укрсічсервіс» офіцер запасу Василь Пономаренко. — Ми забезпечуємо санітарні машини надійними модернізованими дизельними двигунами.

Ще один партнер, суднобудівне підприємство, виконало спільні роботи з модернізації корпусів із давальницької сировини (фінської броні) та за конструкторською документацію.

— Дуже важливим було в нашому проекті забезпечити завантаження й вивантаження чотирьох важкопоранених на ношах не більше як за чотири хвилини, — розповів один із розробників санітарної машини Володимир Фролов, теж офіцер запасу. — Основна переробка штатного МТ-ЛБ торкнулася десантного відсіку. Адже для того щоб розмістити поранених на ношах двома ярусами, нам довелося його суттєво збільшити заввишки.

Для евакуації поранених конструктори підприємства розробили обладнання оригінальної конструкції, за допомогою якого ноші переміщуються через кормові двері машини.

— Ефективність і надійність обладнання ми неодноразово перевіряли під час випробувань на полігоні, — додав Володимир Фролов. — До речі, цю санітарну бронемашину оснащено ще й лебідкою з електроприводом, яку розташовано всередині одразу за дверима. За допомогою троса можна евакуювати поранених із поля бою на ділянках, які прострілює ворог. Довжина тросу — 50 м.

Більшість вузлів та агрегатів тягача залишилися практично без змін, що дає змогу забезпечити максимальну уніфікацію під час обслуговування та ремонту рухомої бази. Проте розробники не відкидають можливостей удосконалення машини за умови уточнення технічних вимог, включаючи встановлення тепловізора для ефективнішого використання її в умовах ночі, а також сучасних систем зв'язку й додаткового бронювання.

Після запланованого циклу випробувань у підсумку тягач МТ-ЛБ отримав індекс «С». До того ж його оснастили медичним обладнанням для надання першої медичної допомоги в районі бойового зіткнення з противником. На борту є певний асортимент медикаментів, перев'язувальні матеріали, кровоспинні засоби, шини для іммобілізації, кисневий інгалятор. В евакуаційному відсіку навіть можна проводити нескладні оперативні втручання. На пропозицію Володимира Фролова, перший дослідний зразок гусеничної «санітарки» з бортовим номером 103 назвали «Ескулапочка».

23 вересня 2015 року вийшов наказ оборонного відомства, у якому, зокрема, сказано: «…з метою забезпечення ЗС України броньованими медичними машинами та враховуючи позитивні результати державних випробувань, прийняти на озброєння ЗС України БММ МТ-ЛБ С».

— Цю машину ми розробляли й втілювали її в серійне виробництво в атмосфері надзвичайного патріотизму, — сказала директор підприємства Тетяна Мишкевич. — Високу вмотивованість зробити корисну машину для збереження життя наших захисників можна пояснити ще й тим, що майже 70 відсотків колективу її розробників становлять офіцери запасу та у відставці. Вони разом із механіками, слюсарями, токарями вкладають у її виробництво душу.

2015 року компанія передала до війська 16 машин, цьогоріч іще шість. Загалом контрактом передбачено виготовлення 120 таких машин.

ЦЯ БРОНЕМАШИНА ОСНАЩЕНА ЛЕБІДКОЮ З ЕЛЕКТРОПРИВОДОМ. ЗА ДОПОМОГОЮ ТРОСА МОЖНА ЕВАКУЮВАТИ ПОРАНЕНИХ ІЗ ПОЛЯ БОЮ НА ДІЛЯНКАХ, ЯКІ ПРОСТРІЛЮЄ ВОРОГ. ДОВЖИНА ТРОСУ — 50 М

У кабінеті керівника ТОВ «НВК «ВК Система» в присутності представників військового приймання, Військово-медичного департаменту МО України підполковника Павла Мацюри, конструкторів, інженерів відбулася розмова про можливості вдосконалення БММ МТ-ЛБ С і подальшу співпрацю з оборонним відомством.

— Критикуйте, аналізуйте, пропонуйте, — звернувся до присутніх голова наглядової ради Валерій Бутешов. — Найменше хочу почути від вас похвальних слів. Для нас важливо врахувати всі ваші зауваження, аби рухатись далі й зробити цю медичну машину досконалішою.

Підполковник Павло Мацюра таки не втримався від компліментів на адресу інженерно-технічного персоналу підприємства та самої машини. Але висловив думку, що непогано було б мати деяким підрозділам евакуаційну техніку з не таким гучним двигуном. Адже ревіння дизеля на передовій під час бойового зіткнення привертає увагу ворога, і машина стає мішенню. До того ж червоні хрести на білому тлі не стримують бойовиків від прагнення відкривати вогонь по медичній машині.

Конструктори й інженери «НВК «ВК Система» запевнили, що готові врахувати всі побажання замовника за умови надходження технічних пропозицій.

Після завантаження двох БММ МТ-ЛБ С на платформу тягача для відправлення у військові частини Валерій Бутешов подякував колективу підприємства за самовіддану роботу, привітав усіх працівників із прийдешнім новим роком і націлив їх на напружену подальшу працю. Адже машинобудівники за умови стабільного фінансування в наступному році мають постачити в Збройні Сили ще понад 20 одиниць броньованих медичних машин.

Олександр ТЕРЕВЕРКО

КВАДРАТНІ МЕТРИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ,

АБО «ХТО КРАЙНІЙ У ЧЕРЗІ НА ЖИТЛО»?

Житловий комплекс «Софія Київська» на околицях Києва, де цьогоріч військовим розподілено житло

Поліпшення житлових умов нині потребують понад 44 тисячі військовослужбовців ЗС України. Проблема безквартир'я у війську й надалі залишається однією з найгостріших проблем

Розміри грошового забезпечення наших військовослужбовців, на жаль, ще далекі від вартості квадратних метрів квартир в Україні. Тому наші військові не можуть, як їхні колеги в багатьох країнах світу, придбати пристойне житло. Вони багато років чекають його від держави, яка їм, принаймні на папері, гарантує таке право.

Через ведення бойових дій на Сході України зросла чисельність війська, а заразом побільшало тих, хто сподівається на новосілля.

За інформацією, наданою Головним квартирно-експлуатаційним управлінням Збройних Сил України, сьогодні в черзі на житло у Збройних Силах перебувають понад 44 тисячі сімей військовослужбовців, серед них 10 тисяч учасників бойових дій та 600 інвалідів 1 та 2 груп. Цьогоріч розподілено 1040 квартир, з яких 523 — службові помешкання, 517 — постійне житло.

У 2016-му з фондів оборонного відомства вдалося забезпечити квартирами 345 сімей учасників АТО. Протягом усього часу проведення антитерористичної операції з фондів оборонного відомства житло отримали 684 учасники АТО, серед них 39 військовослужбовців, які зазнали важких поранень.

ЦЬОГОРІЧ РОЗПОДІЛЕНО 1040 КВАРТИР, З ЯКИХ 523 — СЛУЖБОВІ ПОМЕШКАННЯ, 517 — ПОСТІЙНЕ ЖИТЛО

Одним із тих, кому пощастило отримати бажане житло, став Ігор Миколайович, офіцер Збройних Сил, учасник АТО. Він — один із новоселів новенького будинку житлового комплексу «Софія Київська», розташованого на Софіївській Борщагівці, що на околицях Києва.

— Отримати власне житло, тим більше тут, де сучасні, якісні квартири та хороша інфраструктура, — велика радість. Жодних нарікань на будівельників. У дворах — чисто і затишно, хоча будівництво комплексу ще не завершене. Продовольчі магазини, перукарні, аптеки — все поруч. Та й транспортна розв'язка зручна, — розповів офіцер, який нещодавно відсвяткував новосілля.

На жаль, і цьогоріч військові не мали нагоди масово відзначати новосілля, адже, нагадаю, розподілено лише трохи більше тисячі квартир.

Окрім того, за інформацією представника Головного квартирно-експлуатаційного управління Збройних Сил України, до кінця року 404 сім'ям планується виплатити грошову компенсацію за неотримане житло у сумі 154,2 млн гривень.

Перерозподіл коштів для отримання грошової компенсації по військових гарнізонах визначають пропорційно до кількості осіб, які стоять на обліку в різних регіонах України. Проте і тут не без проблем.

— Постановою КМУ №193 компенсація вартості квадратного метра житла, наприклад, для Тернополя, визначена у розмірі 7401 гривня, тоді як мінімальний розмір відповідно до показників Мінрегіонбуду — понад 10 тисяч гривень, — пояснює Віктор Юзьков, ветеран «Спілки ветеранів Тернополя». Віктор розповідає, що спілка зверталася до всіх місцевих будівельних компаній. Жодна, крім ТОВ «Добробуд», не хоче будувати житло для військових, навіть по 10 тис. грн за 1 кв. м. Мінімальна сума за квадратний метр — 12–13 тис. грн. Тому ветерани й звернулися до керівництва держави з проханням визначити ціну за 1 кв. м. для Тернополя хоча б у розмірі 10615,5 грн.

Обговорюючи вирішення питання безквартир'я у війську, слід зазначити, що ті офіцерські сім'ї, які ще чекають на власний дах над головою, можуть отримувати кошти за піднайом. До речі, поточного року грошову компенсацію за піднайом житлових приміщень отримали 13,1 тис. сімей військовослужбовців у сумі 266,1 млн гривень.

Навіть в умовах жорсткої економії держава намагається докладати зусиль, щоби проблема безквартир'я серед військовослужбовців не загострювалася ще більше. Торік у військовому бюджеті на будівництво, закупівлю квартир та виплату грошової компенсації для захисників було виділено близько 940,6 млн гривень. 2016 року — 687,32 млн гривень. На наступний рік на розв'язання проблеми безквартир'я заплановано видатки у сумі 751,02 млн гривень.

Розмір поточного фінансування наводить на думку, що отримання житла для більшості родин військовослужбовців є дуже далекою перспективою. Потрібні нові механізми.

За словами Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака, чинна система забезпечення військовослужбовців житлом малоефективна і потребує змін. Те, що в оборонному відомстві розуміють проблематику і відкрито говорять про неї, дає привід сподіватися на краще.

У липні цього року стартував проект із реформування системи забезпечення житлом військовослужбовців. Його реалізовує Офіс реформ Міністерства оборони України, до якого залучені і фахівці Головного квартирно-експлуатаційного управління Збройних Сил України. Про можливі нові підходи вирішення квартирного питання у війську читайте у наступних номерах газети «Народна армія».

Тетяна МОРОЗ

ЗАПИТУВАЛИ — ВІДПОВІДАЄМО

Валентина П., дружина учасника АТО, м. Львів:

— Мій чоловік — учасник АТО, інвалід I групи. Ми вирішили отримати грошову компенсацію замість квадратних метрів. Підкажіть, чи враховуватимуть під час визначення розміру цієї виплати неповнолітніх дітей, якщо вони не перебувають на квартирному обліку?

— Для отримання грошової компенсації необхідно насамперед перебувати на обліку в Єдиному державному автоматизованому реєстрі осіб, які мають право на пільги. До того ж члени сімей загиблих військовослужбовців, які брали безпосередню участь в антитерористичній операції, а також інваліди I-II груп з-поміж військовослужбовців, які брали участь у зазначеній операції, мають стояти на квартирному обліку (для поліпшення умов).

Згідно з новим порядком, визначеним у постанові КМУ №719, неповнолітні діти можуть не стояти на квартирному обліку. Під час визначення розміру грошової компенсації враховують дітей, які не досягли 18-річного віку, навіть якщо вони не перебувають на квартирному обліку як такі, що потребують поліпшення житлових умов.

РІДНИМ ЗАГИБЛИХ В АТО ЗАПРОПОНУЮТЬ КОШТИ НА КУПІВЛЮ ЖИТЛА

Про це на засіданні уряду заявив Міністр соціальної політики Андрій Рева

— Постанова №719, яку ухвалив уряд, змінила порядок надання житла інвалідам війни I й II груп, учасникам АТО та членам сімей загиблих. Минулого року їм купували житло облдержадміністрації, що спричинило величезне незадоволення, бо купували за принципом на тобі, небоже, що мені негоже. Як це сталося, наприклад, із сім'єю загиблого Героя України Зубка в Хмельницькій області. Купили квартиру, у якій жити неможливо. Тепер кошти дають безпосередньо людям, — констатував міністр.

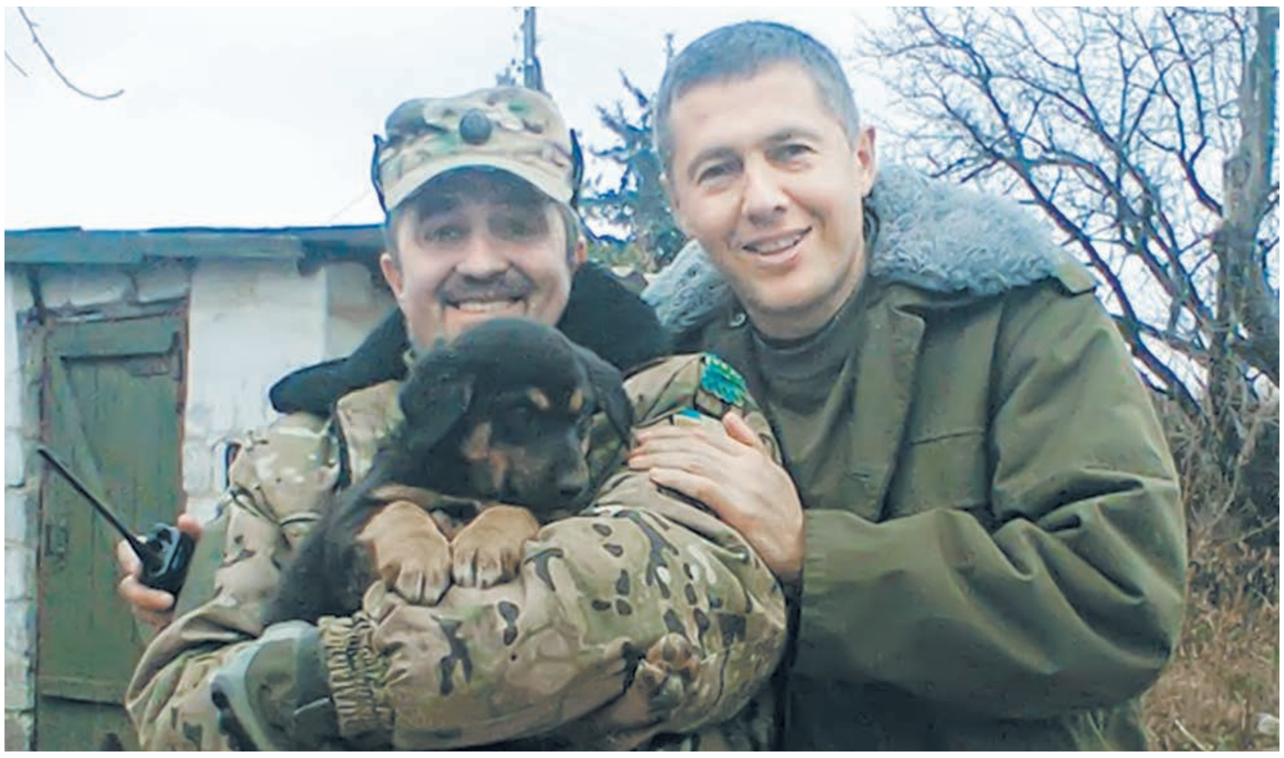
Прем'єр-міністр Володимир Гройсман пообіцяв покарати горе-чиновника за таку «допомогу» родині Героя й купити сім'ї пристойне житло.

Згідно з ухваленою постановою, субвенції (грошову допомогу) надаватимуть з державного бюджету місцевим бюджетам на будівництво (придбання) житла або виплачуватимуть грошову компенсацію для отримання житлового приміщення (останнє — нове в законодавстві).

Грошову компенсацію може бути використано як на первинному, так і на вторинному ринках житла. Заявник самостійно здійснює пошук житла в будь-якому регіоні України.

Кохана Тетяна завжди поруч

«Іспанець» (ліворуч) із вірними друзями. 2015 рік, район Горлівки

«ІСПАНЕЦЬ» З УКРАЇНОЮ У СЕРЦІ

ЖИТТЯ ЗВИЧАЙНОГО УКРАЇНЦЯ В ІСПАНІЇ ОСЬ УЖЕ 17 РОКІВ БУЛО РОЗМІРЕНИМ І ВИЗНАЧЕНИМ, АЖ ПОКИ БАТЬКІВЩИНА НЕ ЗАЩЕМІЛА В СЕРЦІ БІДОЮ, КОЛИ В ЙОГО ДОМІВКУ ПРИЙШЛА ВІЙНА…

Віталій Тенкач родом з Іршави, що на Закарпатті. Він має тихий голос, але погляд у нього пронизливий.

Коли почалися заворушення в Україні, він особливо гостро відчув, як сильно любить свою Батьківщину. Вона ж для нього понад усе. І це є правдою, наболілою й усвідомленою.

Тож чи міг він бути за кордоном, коли його держава в небезпеці? 2014 року Віталій повернувся до України

— Коли дізнався, що відбувається в Україні, то, не вагаючись, разом з однодумцями з нашої діаспори одразу прилетів додому. Нас було 35, — розповідає Віталій Тенкач. — Шлях боротьби почався ще з Майдану. Коли на Сході України сталася біда, спочатку знайшов себе у волонтерстві. З перших днів їздив з Ізюма до Слов'янська. Возили воду, їжу… Важко було нам спочатку. Навіть дуже.

Сьогодні багато хто (і вороги) добре знають «Іспанця», командира розвідроти 34-го омпб.

Підлеглі ще називають його Батя. Це й недивно, адже Віталію не з чуток відомо, що таке війна.

— За Союзу я служив прапорщиком, після його розпаду поїхав до Чехії, згодом — до Югославії. Там почалась війна, і я залишився вільнонайманим. Далі на мапі мого життя з'явилась Іспанія. Там 1999 року отримав громадянство, багато працював, мав свою фірму. А з 2008-го по 2010 рік служив в Іспанському легіоні в Афганістані, — згадує Віталій.

На думку бойового командира, порівнювати ці війни, звісно, не можна, проте візитна картка росіян залишилася незмінною. Як у Югославії (і не лише там), так і на Сході нашої країни вони всюди сунуться зі своєю «допомогою». Віталій свого часу об'їздив Росію вздовж і впоперек і знає, що в них і власних проблем вистачає.

Віталій Тенкач брав участь у боях під Горлівкою, Зайцевим, у Пісках.

— 2014 року в нас не було нічого: ні форми, ні техніки, ні належного забезпечення. Пригадую, коли мені з Іспанії прислали форму, то я багатьох тоді вдягнув, а ворог роздмухав недолугу новину, мовляв, до нас Іспанський легіон прийшов на допомогу, — з усмішкою згадує боєць. — Нині легше. Місцеве населення переважно проукраїнське, чимало людей пристають на наш бік, вони наче прозрівають…

За час служби Віталієві траплялось і сумне, і веселе. Було таке, наприклад, що йому довелося вітатися з ворогом, який був у засідці, і поки той зрозумів, хто є хто, він знешкодив кулеметника. Часто заходила рота «Іспанця» на ворожі території. Якось їм навіть довелося між «ДНР» і «ЛНР» по ріллі повзати, відшукуючи безпілотник.

— По-різному бувало. І два, і три дні повзали, але я завжди казав хлопцям перед боєм: головне не тікати від свого страху, згодом призвичаїтеся. Війна — то не жарти, і соромитися нема чого, — розповідає Віталій.

«Іспанець» назавжди запам'ятав обстріл під Зайцевим. Тоді в них згоріло усе: і техніка, і зброя. Лупив ворог, не дай Боже! Один кунг уцілів. Але закарбувалися в пам'яті бувалого воїна не свист куль і вибухи, а кіт, який, добре знаючи, що робити під час обстрілу, стрибнув під танк разом із Віталієм. Дикий кіт, який ніколи не йшов до рук, заліз за пазуху бійцеві й півдня там просидів. А ще Віталій ніколи не забуде, як після обстрілу із напівзгорілого намету виліз кухар і запитав, струшуючи попіл із чола: «Що то було, хлопці?» Ось такий богатирський сон мав чоловік!

ВІТАЛІЮ НЕ З ЧУТОК ВІДОМО, ЩО ТАКЕ ВІЙНА. СПОЧАТКУ ВІН ВОЮВАВ У ЮГОСЛАВІЇ, А ПОТІМ СЛУЖИВ В ІСПАНСЬКОМУ ЛЕГІОНІ В АФГАНІСТАНІ

Іще не раз згадає Віталій бій під Дзержинськом (нині — Торецьк):

— Тоді ми пішли в наступ, почали виганяти ворога, мов шолудивого пса, з Костянтинівки на Дзержинськ, пішли на Горлівку. Такого шуму наробили, хоча кількісна перевага аж ніяк не за нами була. А ще зіткнулися з таким: ворог не забирав тіла своїх, хоча їхня пропаганда стверджує, що «русскіє своіх нє бросают». Отакий цинізм. Це в нас із героями прощаються, схиливши голови й стоячи на колінах…

Під крило свого командира залюбки повертаються служити хлопці. Коли ж йому, п'ятдесятирічному, випадало бути у відпустці, то він не міг зрозуміти, чому молоді й здорові чоловіки не в армії, а протирають штани у дворі. У цьому він весь — прямий і непримиренний борець за незалежність Батьківщини.

Віталій Тенкач

Сьогодні Віталій Тенкач після автокатастрофи перебуває у Військово-медичному клінічному центрі Південного регіону. Після того як лікарі його врятували, ним опікується, мов добрий янгол, волонтер Андрій Танцюра.

— Він потрапив у шпиталь у важкому стані. Пошкоджено хребет, переломи ребер, кісток тазу, ніг, розірвано легеню. Коли «Іспанець» опинився на операційному столі, шанси, що він виживе, були мінімальні, але лікарі госпіталю зробили неможливе, і він залишився живий, — розповідає Андрій Танцюра. — Життя Віталія було на волосині. Нині наш герой потребує дорогих препаратів для лікування.

Поруч із Віталієм і його Тетяна… Історія кохання цих людей така ж незвичайна, як і вони самі. Вона — перше й світле шкільне кохання. Лукава доля їх розвела так далеко, як могла, аж по різних країнах. Тетяна працювала в Італії, але духом ця вродлива й сильна жінка не поступається нашому герою, тож 2014 року повернулася в Україну й нині служить у 80-й окремій аеромобільній бригаді та готується незабаром захищати країну в районі АТО. Поки є можливість побути з Віталієм, вона поруч, аби не розгубити дорогоцінних секунд…

«Іспанець» не за нагороди, хоч має їх чимало, захищає свою країну від російського агресора, у нього є донька й двоє онуків, а ще він вірить у те, що все рано чи пізно зміниться. Нехай сьогодні живе війною, але, як він часто каже: «Нас не роз'єднали, а об'єднали! Ми тепер — ядро! Ми, українці, дуже сильна нація. Споконвіку так повелося, що роздратувати нас важко, та якщо це вдалося, то вже не зупинити. А я ще повернусь, хай лишень на ноги стану, там у мене боржок!»

Наталія ЗАДВЕРНЯК

«10 ГОДИН РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ З БРОНЕТЕХНІКИ РОЗСТРІЛЮВАЛИ УКРАЇНСЬКІ СЕЛА»

ПОЛКОВНИК ОЛЕКСАНДР ТИМОЩУК У СВОЇ ТРИДЦЯТЬ ВІСІМ РОКІВ ПРОЙШОВ ТРИ ВІЙНИ

У трагічні дні кінця серпня 2014 року, коли російські війська брали у кільце українських бійців під Іловайськом, не менш драматичні події за участю підрозділів регулярної армії Російської Федерації відбувалися поблизу Луганська.

— Тільки російських танків було 32! А БМП і БТРи я навіть не рахував, — пригадує ранок 26 серпня полковник Олександр Тимощук, тоді командир 1-го батальйону 80-ї аеромобільної бригади.

Його бійці утримували селища Хрящувате і Новосвітлівку, через які з окупованого Луганська проходила дорога до російського кордону. Тож для розблокування артерії, якою бойовикам постачали зброю і боєприпаси, Росія ввела на територію України свої війська.

— Я бачив, як з боку Росії висувається величезна колона техніки. Наш батальйон мав БТРи та ще вісім приданих танків. Тому розумів, що вони нас просто знищать, — говорить офіцер. — Російські війська перетнули кордон рівно о шостій ранку.

На той час десантники вже більше тижня утримували Новосвітлівку і Хрящувате, які знаходяться на південь від Луганська. Через ці населені пункти із обласного центру проходить дорога на Краснодон і далі на прикордонний пункт контролю «Ізварине». Завдяки ефективним діям «80-ки» Луганськ був практично повністю оточений, а бригада блокувала останню і основну артерію, яка зв'язувала місто з Росією. Тож терористи в місті були фактично приречені, і росіяни вдерлися на нашу територію, щоб пробити для своїх поплічників «дорогу життя».

У Новосвітлівці і Хрящуватому російська бронетехніка зупинилася.

— Вона стала півколом на відстані до двох кілометрів довкола селищ і просто почала їх розстрілювати. Робили вони це десять годин — з шостої ранку до 16, — пригадує той день полковник Олександр Тимощук. — Наші підрозділи знаходилися на позиціях. Важко було дивитися, як ворог знищував села, руйнував будинки українців. Наша артилерія, яка знаходилася в аеропорту «Луганськ», їх не могла дістати — відстань була завелика. У штабі сектору «А» ми замовили артилерійську і повітряну підтримку.

Удар далекобійної реактивної артилерії по росіянах українська армія завдала з півночі від Луганська, по бронетехніці противника також відпрацювали вертольоти. Про втрати, яких зазнав окупант, достеменно не відомо, адже ворожі танки, БМП та БТРи були розосереджені по лісах та лісосмугах довкола селищ. Але у лісі горіло все.

Унаслідок ворожого обстрілу комбат був важко поранений — осколок від танкового снаряда пройшов наскрізь через ліву частину грудей за кілька сантиметрів від серця. Командира евакуювали у харківський госпіталь, а його батальйон утримував Хрящувате і Новосвітлівку ще три дні.

Для десантника Олександра Тимощука бойові дії на Донбасі стали вже третьою війною в його службі. На свою першу він потрапив 2001 року під час миротворчої місії в Косові.

— У зоні моєї відповідальності було вісім населених пунктів, я відповідав за безпеку мешканців, — пригадує полковник Тимощук. — Наша присутність була більш схожою на поліцейську місію.

УНАСЛІДОК ВОРОЖОГО ОБСТРІЛУ ОФІЦЕР БУВ ВАЖКО ПОРАНЕНИЙ — ОСКОЛОК ВІД ТАНКОВОГО СНАРЯДА ПРОЙШОВ НАСКРІЗЬ ЧЕРЕЗ ЛІВУ ЧАСТИНУ ГРУДЕЙ ЗА КІЛЬКА САНТИМЕТРІВ ВІД СЕРЦЯ

Бойовий же досвід Олександр Тимощук здобув 2004-го під час миротворчої місії в Іраку.

— Основним завданням батальйону, в якому я був командиром взводу, була охорона бази в місті Ель-Кут, — пригадує офіцер. — Тоді від мене, двадцятип'ятирічного капітана, залежала безпека людей, а це примушує подорослішати не за літами.

На Сході країни, навіть попри короткий час свого бойового перебування в районі проведення антитерористичної операції, полковник Олександр Тимощук пройшов суворі випробування. На чолі батальйонної тактичної групи проривався та утримував луганський аеропорт, брав участь у боях за звільнення Слов'янська, а згодом Лутугиного, Георгіївки та інших населених пунктів.

Олександр Тимощук

За мужність і героїзм, проявлені в районі АТО, полковник Олександр Тимощук нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

— До речі, у районі проведення АТО я зустрівся з двоюрідним братом Володимиром Тимощуком, по чиїх слідах понад двадцять років тому пішов у десантники. Володимир був мобілізований і проходив службу командиром розвідувальної роти 95-ї окремої аеромобільної бригади. А в луганському аеропорту служив разом із чоловіком рідної сестри — хірургом Валерієм Пастернаком, який у складі мобільного госпіталю надавав допомогу пораненим, — пригадує приємні моменти цієї війни полковник Олександр Тимощук.

Цікавий факт: у 38 років він загалом уже має 37 років вислуги, враховуючи бойові та роки служби у ВДВ.

Пройшовши лікування після поранення та реабілітацію, полковник Олександр Тимощук продовжив службу у Збройних Силах України. Сьогодні він на посаді заступника начальника кафедри вогневої підготовки факультету бойового застосування військ Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного передає свій досвід майбутнім офіцерам.

Іван КРИВИЙ

У МИНУЛОМУ ПОЛКОВНИК УБОЗУ, НИНІ — РЯДОВИЙ СТРІЛЕЦЬ НА ФРОНТІ

В одній з окремих механізованих бригад у районі проведення АТО служить солдат-контрактник Віктор Кухарчук, якому далеко за п'ятдесят, проте він має молодецький вигляд і хорошу «професійну» поставу. Ще б пак, адже він десять років тому завершив кар'єру в міліції у званні полковника. Із солдатом-полковником я спілкувався після його нічного чергування. Мій співрозмовник без проблем погодився, кажучи, що ще не такий старий, аби спати вдень…

Віктор Михайлович свого часу закінчив Ростовську середню спеціальну школу підготовки начальницького складу МВС СРСР. Обіймав чимало посад в органах внутрішніх справ. По закінченні Національної академії внутрішніх справ перебував на керівних посадах в Управлінні боротьби з організованою злочинністю, згодом — у карному розшуку Рівненської області. Вийшов на пенсію у званні полковника, після чого викладав у вишах юридичні дисципліни. Поки не почалася війна…

Віктор Кухарчук

— Я тепер простий солдат. Вирішив бути корисним своїй країні у важкий час. Може, когось із молодих заміню тут, бо ще маю здоров'я, а вони встигнуть, нехай краще підготуються, — каже Віктор Кухарчук.

— Незвично, певно, дослужитися до полковника, а тепер от знову податися у звичайні стрільці? — запитую в рядового із багатим офіцерським минулим.

— Так, звісно, я рядовий… — на хвильку задумався співрозмовник. — На це запитання так відповім. Я простий сільський хлопець, без «подвійного дна», котрий на службі почасти виявляв принциповість. Це призводило до не завше позитивних наслідків. Але від того нині почуваюся значно вільнішим, бо немає «тягаря минулого», як у декого. Тепер однополчани називають мене між собою «полковником» й обов'язково по батькові. Дехто із подивом розцінює такий факт. Можливо, комусь видамся диваком, але, повірте: в армії нічого для себе не шукаю. Я патріот і захищаю Україну, як можу. Хто звик до комфорту, теплих кабінетів, звик сприймати службу як «трамплін» чи спосіб заробітку й боїться все починати «з нуля», навряд чи повторить мій крок.

Солдат Кухарчук відслужив строкову понад тридцять літ тому, а от тепер немов повернувся в молодість. Його історія схожа на історії тих, хто потрапив у Французький іноземний легіон — попри всі досягнення у власній країні, тут ти все починаєш «з нуля» й маєш знову зажити визнання.

— Напевно, зараз краще розумію, ким насправді є солдат, — зізнається колишній правоохоронець, а тепер військовослужбовець. — Пізнав це через службу. Я беру автомат і заступаю в наряд, охороняю довірені об'єкти. Щоправда, у запеклих боях брати участь не довелося, але я готовий і до такого розвитку подій… Свого часу я керував колективами, відповідав за них. Але відповідальність за Україну значно важливіша за будь-які кар'єрні досягнення.

Геннадій КАРПЮК

ФРОНТОВИЙ ТРИПТИХ

ПРО ЖІНОЧУ КРАСУ В ОДНОСТРОЇ Й ЕВОЛЮЦІЮ СТОСУНКІВ ВІЙСЬКОВИХ ІЗ ЦИВІЛЬНИМИ

В один з останніх листопадових днів на Донбасі, що видався напрочуд погожим, із легким морозцем та особливою свіжістю передзим'я, я потрапив на позиції, які утримують наші десантники неподалік від Горлівки. За кілька днів до того тут було серйозне загострення: проросійські бойовики гатили з мінометів, великокаліберних кулеметів, гранатометів…

До фронтової «періодики», коли на голови сиплеться земля після вибухів і гілляччя, зрізане з дерев кулеметними чергами, а іноді й справді від тиші дзвенить у вухах, хлопці звикли й не бачать у тім нічого особливого. Підходять ДРГ — їх вираховують, відганяють, а на провокації наші козаки намагаються відповідати, уже як справді їх допечуть і дістануть, як то кажуть, до самих печінок.

— Про бійців-стрільців і сепарів-зайців уже багато писано-переписано. Ви краще про наших санітарів-рятівників кілька рядків надрукуйте, — звертається з проханням один із гурту солдатів, який уважно слухав моє запитання про їхнє життя-буття. — Так ми їм віддячимо, та й вам, напевно, буде з ними цікаво погомоніти, бо їм є що розповісти.

Сучасний козак Мамай

Наталії Волинець допомагає побратим

КОЗАК МАМАЙ І НАТАЛКА-ВІННИЧАНКА

Начальник медичного пункту десантно-штурмової бригади сержант Наталія Волинець саме стояла в повному «параді»: у бронежилеті, касці та із сумкою з медпрепаратами й іншими, тільки їй відомими засобами.

— Чекайте-но, ще не фотографуйте, — каже вінничанка. — Я маю привести свою зовнішність до мінімальних стандартів жіночої краси.

І попросила побратима допомогти їй попідтягувати лямки та застебнути дещо завеликий для неї шолом. За цим доволі незвичним для окопних країв процесом зацікавлено спостерігав хлопчина, який сидів на синьому пластиковому стільчику й курив цигарку, поклавши на ноги «калаша». Його вигляд спричинив дежавю, немов цю картину я десь бачив. Секунд за двадцять збагнув: «Та це ж сучасний козак Мамай. Їй-богу, це Мамай з автоматом!» Але нетривалу фотосесію з імовірним нащадком легендарного козарлюги перервало коротке й раптове (а так буває часто в житті) жіноче «Я готова!».

— Якщо з естетичної точки зору у вас усе гаразд, то чи не лячно вам, пані Наталю, бути тут, серед свисту куль і браку звичних благ цивілізації? — запитую у вже рум'яної та підтягнутої з усіх боків представниці медицини.

— Якщо чесно, то попервах було моторошно. Але це не головне, бо страх, той, який заважає працювати й жити, цілком можна подолати, коли бути морально готовою до випробувань.

ЗА НАШИМИ СПИНАМИ — ВЕЛИКА ТА ЛЮБА УКРАЇНА, І ТАК НЕ ХОЧЕТЬСЯ БАЧИТИ НА ЇЇ ТІЛІ НОВІ ШРАМИ, ЇХ І ТАК ЗАНАДТО БАГАТО

Зауважу, що моя співрозмовниця закінчила Вінницький медичний коледж, а тепер навчається в КНУ ім. Т. Шевченка, здобуває фах психолога.

— На фронті в мене з'явилося багато друзів: це як велика сім'я, у якій я можу бути татом, мамою, товаришем, — розповідає про теперішнє своє життя Наталія Волинець. — У нас тут діє два екіпажі, а в кожному підрозділі є санінструктор і фельдшер. Їхній клопіт — надання першої медопомоги та відправлення поранених у райлікарню Торецька або за потреби — далі, у клінічні заклади Харкова чи Дніпра. Найтиповіші поранення тут осколкові й кульові.

НА «ПЕРЕДКУ» ТРЕБА ДИВИТИСЯ НА ВСІ ЧОТИРИ БОКИ, АТО Й НА П'ЯТЬ

А от фельдшер бригади молодший сержант Олександр Кравценюк свого часу служив у внутрішніх військах, потім майже п'ять років був фельдшером у лікарні колонії суворого режиму. Цьогоріч підписав контракт зі Збройними Силами України. На передовій із червня.

— Руки не тряслися попервах? — запитую в нього.

— А ви гадаєте, що цивільні лікарі позбавлені мандражу, коли їм доводиться вперше стикатися із серйозними травмами або ранами? Звісно, трішки нервував, але з досвідом прийшла впевненість. Бойові ситуації, коли треба допомагати побратимам, почасти на позиціях, швидко повертали до тями, адже йдеться про людське здоров'я та життя.

Олександр каже, що він у тутешніх околицях справжній гуру лікування, бо до нього по допомогу звертаються й місцеві мирні жителі.

— Якось, коли ми стояли в селі, тамтешньому дідкові шви з голови знімав після серйозної травми. Кільком бабцям постійно міряю тиск і даю пігулки. Люди під час спілкування неохоче говорять про війну, бо набридло, — каже фельдшер. — Переважно гомонимо про сільське господарство. Я, як і Наталія, з Вінниччини й виріс на землі. Тому нам із донбаськими селянами є про що вести мову: що й де краще родить, яка культура підходить до якого ґрунту. Тут про агросектор можна днями розмовляти.

— Тоді до вас універсальне запитання як до медика й аграрія водночас: як узимку у фронтових умовах вберегтися від застуди?

— Наші десантники — загартовані хлопці, але часник, цибуля й зелень їм напевно не зашкодять.

— А як щодо спиртного? Воно хіба не зігріває?

— То не найкращий варіант: ста грамами не нагрієшся, а загубити імунну систему можна легко. Уже краще горілкою натирати ноги в холод, але в жодному разі не вживати. Та й на п'яну голову втрачається пильність. Тут треба дивитися на всі чотири боки, а то й на п'ять, аби якої біди не сталося.

— Тож, окрім фельдшерування, ви не маєте інших завдань?

— То лише частинка моєї роботи, бо доводиться й на бойових постах чергувати. От днями противник знову підходив — відганяли «сепарів» із кулеметів та автоматів. Коли тепло й сонячно, то в господарстві крутишся, а як негода, сидиш у бліндажі або окопі. Отак і живемо: воюємо й сподіваємося, що недаремно. За нашими спинами — велика та люба Україна, і так не хочеться бачити на її тілі нові шрами, їх і так занадто багато…

ОКУПАНТИ «СПІВЧУВАЮТЬ» МІНАМИ, НАШІ ВОЯКИ — ДОБРОЮ СПРАВОЮ

З «передка» я поїхав у Торецьк, на вулицю, яку обстріляли російсько-терористичні війська. Кілька мін влучили в будинки містян, один мешканець загинув, бо не встиг сховатися від дощу з осколків. У кількох подвір'ях саме тривали відновлювальні роботи. Працювали господарі обійсть, яким на підмогу прийшли товариші та сусіди. Допомогли також постраждалим міський голова й тамтешні підприємці.

— Мені в стіну будинку, який я майже все життя будую, влучив снаряд. Проломило велику дірку, напередодні завершив закладати її цеглою. Усередині понищено чимало добра: пральну машинку, іншу побутову техніку, посуд, вибило вікна, — розповідає Олександр. — Ми із дружиною саме вийшли з кухні, у якій вечеряли. Я зазирнув у котельню після восьмої вечора: щось прилетіло й страшно гупнуло. Усе заволокло димом і пилюкою. Ворота надворі та гараж посікло осколками, а частину металопрофільної огорожі взагалі знесло. Якби сиділи на кухні, то не знаю, чи вижили б. А в сусідів попід вікнами бавилися діти, скло повибивало, стіни поколупали осколки. Диво, що ніхто з них не постраждав. Нашій вулиці так уперше «догодили» з того боку, а доти навколо часто бахкало, та до нас не діставало.

Господар каже: їм нікуди звідси тікати, бо тут народилися його пращури. Намагається не занепадати духом, сподіваючись на краще.

— А що у вашому розумінні поняття «краще»? — цікавлюся в Олександра.

— Ну… хоча б припинили обстріли, щоб нам дали поспати нормально.

— Напередодні тут відбувся обстріл з горлівського напряму. Гуманітарні організації допомагають відновлювати зруйноване, — говорить десантник Дмитро. — Військові теж не кидають людей напризволяще, адже треба зробити все можливе, аби вони почувалися захищеними. Нині відбувається еволюція стосунків: звичайне співпереживання, приязне спілкування військових із цивільними роблять свою справу.

Геннадій КАРПЮК

Донеччани вірять у те, що вузька зимова доріжка до «Донбас Арени» стане широким шляхом на футбольний матч за участю «Шахтаря»

ПЕРЕДНОВОРІЧНИЙ ДЗВІНОК ІЗ ДОНЕЦЬКА,

АБО ПРО ЩО МРІЮТЬ ДОНЕЧЧАНИ НАПЕРЕДОДНІ НОВОГО РОКУ

Біля нашої школи, яка межувала із залізничною магістраллю, майже на стометровій висоті терикону знаходилася тригонометрична металева вежа. Вона з дитинства притягувала до себе, як магніт. Я наполегливо долав прорізані глибокими «зморшками» червоного кольору схили цієї рукотворної гори і перепочивав лише на самій її верхівці. Вже не пам'ятаю як, але підбив своїх друзів після шкільного випускного вечора зустріти перший дорослий світанок на цьому старому териконі вже давно закритої шахти

Коли перевели подих після підйому на його висоту, принишкли від побаченого. На десятки кілометрів простяглися краєвиди у перших променях сонця. Ліворуч від нас золотом виблискувало водосховище Чубарка біля селища Піски, де ми вчилися плавати. Легкий серпанок оповив найвищі будинки Красногорівки, де всім класом відпочивали в піонерському таборі. Праворуч північба осяювала багряна заграва над домнами донецького металургійного заводу.

Кожен з нас ніби побачив з тригонометричної вишки всі ті міста на карті шахтарського краю, де довелося побувати. А у випускному класі наші вчителі багато зробили для того, щоб ми зрозуміли і відчули, як потужно б'ється індустріальне серце України — Донбасу. Ми спускалися в забій шахти, де працювали батьки багатьох моїх однокласників. У Слов'янську побували на найбільшому у країні содовому комбінаті. Дізналися, як в Артемівську видобувають сіль. У місті Старобешевому почули розповідь про життя і трудовий подвиг Парасковії Ангеліної. Вона першою у світі створила жіночу тракторну бригаду. За її почином сто тисяч представниць прекрасної статі замінили за важелями тракторів чоловіків, які відбули на фронти Другої світової війни.

Не знаю, як мої друзі, але я відчув тоді на тому старому териконі глибоку любов до рідного Донбасу, яку зберіг на все своє життя. А потім це почуття посилили зустрічі, знайомства з людьми, які були причетні до трудової, ратної слави шахтарського краю, збагачення його духовної скарбниці. Мій батько працював на одній з шахт міста Ірміне з Олексієм Стахановим — Героєм Соціалістичної Праці. На його честь було назване місто в Луганській області, в якому я народився. Коли розпочалася війна, батько відбув боронити рідну землю. А сотні, тисячі гірників з Ірміного, Антрацита, Ровеньків, інших міст області добровільно вступили до лав 395-ї стрілецької шахтарської дивізії. Її бійці першими зупинили наступ гітлерівців на Донбас на рубежі рік Міус — Сіверський Донець. За героїзм та мужність, виявлені в боях, 14 217 колишніх гірників були нагороджені орденами та медалями.

У Донецьку, де минули мої дитячі та юнацькі роки, є вулиця імені Шахтарських дивізій. Зажди відчував хвилювання, коли бував на ній. З неї було видно терикон шахти № 6-біс, на території якої у вересні 1941 року була сформована 383-тя стрілецька шахтарська дивізія. Її очолив гірник з діда-прадіда, Герой Радянського Союзу полковник Костянтин Провалов. У боях за оборону мого рідного міста у період з 15 по 22 вересня 1941 року воїни-шахтарі зупинили наступ німецької механізованої та італійської кавалерійської дивізій, знищили понад п'ять тисяч ворогів, 30 танків. Бойовий шлях це з'єднання завершило в Берліні в травні 1945 року. А загалом на Донбасі було сформовано три стрілецькі шахтарські дивізії. До лав Червоної армії влилося понад 175 тисяч його представників, ще 350 тисяч стали бійцями народного ополчення.

Незламний дух людей шахтарського краю добре виразив поет-шахтар Павло Безпощадний. Коли гітлерівці окупували його рідне місто Горлівку, він написав оптимістичні рядки у вірші «Клятва»: «Донбас ніхто не ставив на коліна і нікому поставить не дано!» Сьогодні, коли вулицею, названою на його честь, крокують проросійські бойовики, ці пророчі слова лунають, як нова клятва у тім, що й це місто неодмінно буде звільнено від новоявлених окупантів.

«ДОНБАС НІХТО НЕ СТАВИВ НА КОЛІНА І НІКОМУ ПОСТАВИТЬ НЕ ДАНО!»

Могутню поступ шахтарського краю, ритми індустріального серця Донбасу відчував щодня. Річ у тім, що за сто метрів від батьківського дому пролягала залізниця Донецьк — Маріуполь. Здригалась земля, тремтіли шибки у вікнах від потужної ходи вантажних поїздів. У місто на морському узбережжі везли кокс, вугілля, зокрема й з шахти, на якій працювали мій батько, старший брат і я. А у зворотному напрямку з Маріуполя ешелони доставляли на машинобудівні заводи металопрокат, колісні пари для залізничних вагонів, тепловозів. Коли я служив у Чехословаччині, то побував у забої однієї з шахт Острави — тоді міста-побратима Донецька. Там побачив вугільні комбайни, виготовлені з маріупольського металу на Новокраматорському заводі важкого машинобудування. Відчув гордість від того, що місцеві шахтарі високо оцінили якість донбаської марки.

Донецька земля зростила таких відомих письменників, як Володимир Сосюра, Борис Горбатов, Михайло Матусовський, Микола Рибалко, композитора Сергія Прокоф'єва. Його іменем було названо новий донецький аеропорт. Завдяки 242-денній його обороні він увійшов у новітню історію держави як символ героїзму та мужності українських військовослужбовців у війні на Сході України. З цієї нагоди наведу такий історичний факт. Саме з Донбасу почалося вигнання фашистських окупантів з української землі: 18 грудня 1942 року війська 1-ї гвардійської армії визволили село Північка сьогоднішньої Луганської області. Нині переважна більшість жителів Донбасу впевнена, що його окупована територія буде відновлена у складі України і розпочнеться розбудова промислового комплексу донецького краю. У цьому мене вкотре переконав передноворічний дзвінок з Донецька. Зателефонувала однокласниця Неля Г., на новосіллі якої ми свого часу побували майже всім класом. Привітавши з наступаючим Новим роком, вона з надією у голосі повідомила: «Мій будинок постраждав 2014 року від вибуху снаряда бойовиків. Коли моє рідне місто звільнять від окупантів, ми відремонтуємо своє житло і я запрошу тебе на друге новосілля. Разом відзначимо свято перемоги над ворогом і початок миру в нашому місті, яке знову стане столицею всього українського Донбасу!»

Ось з таким оптимістичним настроєм збирається зустріти новий, 2017, рік, моя колишня однокласниця. Одна з тих багатьох мешканців Донецька, які вірять, що над ним знову замайорить Державний прапор України, а на «Донбас Арені» відбудеться футбольний матч за участю улюбленої команди «Шахтар». А в Донецьку знову розквітне мільйон червоних троянд, які були одним із символів міста з мільйонним населенням. Завдяки цим квітам організація ЮНЕСКО ще на початку 70-х років минулого століття визнала шахтарську столицю найбільш озелененим містом серед промислових центрів світу. Коли Донецьк звільнять від новоявлених окупантів, повернуться додому його мешканці, які понад два роки тому покинули місто, і докладуть всіх зусиль для відновлення шахтарської столиці. З такою надією буде зустрічати новорічні свята моя однокласниця. Як тисячі й тисячі інших жителів Донецька!

Володимир ЧІКАЛІН

ВАЖЛИВИЙ КРОК ДО ДЕОКУПАЦІЇ ДОНБАСУ

Напередодні Нового року відбулися дві події, котрі можна назвати першими ластівками відновлення Донбасу. Одна з них — відбудова в районі Слов'янська мосту через Сіверський Донець, який зруйнували свого часу сепаратисти. Тепер він з'єднав обидва береги визволеної від окупантів території шахтарського краю.

Другим символом відновлення Донбасу стала нова телевежа, установлена на горі Карачун під Слов'янськом. Нагадаємо, що влітку 2014-го стару вежу обстріляли бойовики, і вона впала на землю. Опісля було встановлено 50 додаткових передавачів телесигналів. Але вони не забезпечували широкого покриття території телебаченням.

Відтепер цю проблему розв'язано. Нова 180-метрова вежа забезпечить прийняття чотирьох місцевих телеканалів, 10 загальнонаціональних у радіусі до 68 кілометрів, а також 7 радіостанцій. Телепередавачі поставила Україні Польща.

У церемонії відкриття нової телевежі на горі Карачун узяв участь Президент України Петро Порошенко, який наголосив, що її запуск — це важливий крок до деокупації регіону. Отже, новорічні українські програми побачать, зокрема, і жителі Горлівки, яким уже так набридли проросійські пропагандистські канали.

Ці дві передноворічні новини ми сприймаємо як символи майбутнього відновлення Донбасу під українським прапором, як ластівки довгоочікуваних змін на краще в житті людей цього регіону.

Інф. «НА»

Морські піхотинці Великобританії під час миротворчої місії в Афганістані

Бійці спецпідрозділу SBS на навчаннях

КОРОЛІВСЬКІ МОРСЬКІ ПІХОТИНЦІ,

АБО ПРО ПІДГОТОВКУ БІЙЦІВ ОДНОГО З НАЙКРАЩИХ СПЕЦПІДРОЗДІЛІВ У СВІТІ

Британські спецпризначенці в різних рейтингах постійно входять до трійки лідерів за рівнем підготовки бійців та оснащенням. Проте медіа почасти згадують тільки британську SAS (спеціальна повітряна служба) і зовсім мало говорять про підрозділ спецоперацій Королівської морської піхоти Великобританії SBS (спеціальна човнова служба), який дислокується в Пулі (графство Дорсет). Хоча серед фахівців морські спецпризначенці мають не менш гучну славу, ніж їхні колеги з SAS. Про них і піде мова

Одразу треба сказати, що обидві служби мають тісний зв'язок, оскільки виросли з одного і того ж підрозділу командос часів Другої світової війни. Нині SBS, як і SAS, є складовою частиною британської групи спеціальних операцій. Вона діє по всьому світу головним чином як амфібійний підрозділ, але заразом займається збиранням та узагальненням даних, проведенням підводних атак, розвідкою узбережжя і здійсненням диверсій на берегових об'єктах. SBS активно застосовували в ході бойових дій на Борнео з 1963 по 1966 рік, в Омані у 1970–1971 роках. Цей підрозділ відіграв важливу роль під час війни на Фолклендах 1982-го і в Іраку — під час звільнення Кувейту 1991 року, а також в операціях в Афганістані та Іраку.

Спеціальна човнова служба сформована в червні 1940 року в складі загонів британських командос для ведення диверсій на морі. Бійці SBS були навчені діям як під водою, так і на каяках (човни, схожі на байдарки). Саме так був здійснений наліт на порт Сен-Назер, який практично паралізував активність німецького надводного флоту в Центральній Атлантиці. Загалом британські підводні диверсанти відзначилися на багатьох театрах Другої світової — від Тунісу до Бірми.

Нині SBS входить до складу військ спеціального призначення Великобританії і користується великою повагою серед спецпідрозділів світу. Його чисельність суворо засекречена, але, за різними даними, становить близько 600 осіб.

Структурно британські морські спецпризначенці розділені на чотири ескадрони: ескадрон «С» — операції під водою й на каное, ескадрон «М» — боротьба з тероризмом та піратством (у складі угруповання ВМФ Великобританії постійно несе службу в Аденській затоці), ескадрон «S» — операції на швидкохідних катерах і надмалих підводних човнах, ескадрон «Х» — підрозділ, укомплектований військовослужбовцями, які перейшли із SAS.

SBS комплектується винятково морськими піхотинцями. Кандидати у цей спецпідрозділ мають бути не старші за 32 роки і прослужити не менше двох років. Інструкторами служать офіцери та сержанти SAS і Королівської морської піхоти. Зазвичай кількість кандидатів становить приблизно 200 осіб, а в підсумку до SBS із них потрапляють не більше десяти охочих.

Спершу кандидати до спеціальної човнової служби повинні пройти вступне двотижневе випробування. Ті, кого не відсіяли, переходять на тридцятитижневий початковий обмежений курс у центрі підготовки командос або 15-місячний курс молодих офіцерів. Пізніше кандидат може здобути одну з військових спеціальностей, наприклад, зв'язківця, спеціаліста з важкої зброї, снайпера або якусь іншу.

НИНІ SBS ВХОДИТЬ ДО СКЛАДУ ВІЙСЬК СПЕЦІАЛЬНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ І МАЄ ВЕЛИКИЙ АВТОРИТЕТ СЕРЕД СПЕЦПІДРОЗДІЛІВ СВІТУ. ЙОГО ЧИСЕЛЬНІСТЬ СУВОРО ЗАСЕКРЕЧЕНА, АЛЕ, ЗА РІЗНИМИ ДАНИМИ, СТАНОВИТЬ БЛИЗЬКО 600 ОСІБ

Відбірне випробування зазвичай розділене на два етапи. Перший — так званий човновий тиждень. У цей період кандидати повинні здати тести з фізичної готовності та плавання. Під час останнього майбутні морські командос мають пропливти 600 метрів за 15 хвилин, 50 метрів в одязі зі зброєю та спорядженням і ще 25 — під водою. Після цього вправляються із каное — здійснюють п'ятикілометровий піший марш зі спорядженням та долають 30-кілометрову дистанцію на веслах. Другий — легководолазний тиждень. На ньому визначається здатність кандидата до його застосування в ролі легкого водолаза. Ті, хто успішно пройшов початкові випробування, починають опановувати єдиний для SBS та SAS курс.

Стартовий період триває три тижні. Він передбачає наземні марші зі зброєю і спорядженням з одночасним відпрацюванням елементів топографії та орієнтування на місцевості. Далі — двотижнева підготовка перед роботою у джунглях, яка полягає у відпрацюванні спільних дій у складі патруля з чотирьох осіб. Курс у джунглях триває шість тижнів і проводиться у Брунеї.

Потім — низка спецкурсів. Курс вивчення важкої зброї. Два тижні триває армійський вишкіл інструктора з виживання, в який входять заняття з виживання у складних природних умовах. Тут же новачок навчається уникати полону, чинити опір у разі захоплення й організовувати втечу з полону. Найскладнішим етапом є опір брутальному допиту. Це остання фаза, де відсіюють значну частину кандидатів.

Продовження навчання відбувається в Херефорді, де впродовж двох тижнів курсанти вивчають вибухові речовини, міни та заряди, а також порядок поводження з ними. Ще тиждень їх навчають діям на спостережному посту.

Курси індивідуальної спеціалізації розраховані на вісім тижнів. У цей час бійці навчаються як медичні фахівці спецпризначення, зв'язківці або отримують поглиблені знання підривників. Офіцери вивчають іноземну мову й курс командирської підготовки.

Продовжують навчання курсанти за програмою човнової і легководолазної підготовки, яка включає підводну навігацію, а також підводне мінування та підривні роботи. До того ж вони здійснюють 55-кілометровий похід, відпрацьовують вихід із підводного човна для проникнення в тил противника.

Військовослужбовцям, які пройшли цей етап, присвоюють звання «плавець-каноїст 3-го класу», а на лівий манжет їхньої блакитної або зеленої форми нашивають літери SC (swimmer canoeist — «плавець-каноїст»). Ця нашивка, а також «крила парашутиста» на правому рукаві є їхньою єдиною відмінністю. Бійці SBS, як і всі британські морські піхотинці, носять такий же зелений берет з емблемою Королівської морської піхоти або білий кашкет з блакитною формою. Офіцери морської піхоти не мають кваліфікаційних нашивок, за винятком «крил парашутиста».

Для того щоб отримати нашивки капрала, бійці SBS повинні скласти іспит із кваліфікації «плавець-каноїст 2-го класу», а щоб стати сержантом, потрібно отримати 1-й клас. Також кандидати в сержанти проходять старший командний курс у центрі підготовки командос.

Атестованих плавців-каноїстів включають до складу оперативних груп, але тренування не припиняються до кінця служби.

Підготував Роман ВУС

«КОЖЕН ЩОСЬ ПОВИНЕН ЗРОБИТИ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ»

ТІЛЬКИ ВЛАСНИМ КОШТОМ ЛІКАР МИРОН УГРИН КУПИВ І ПЕРЕДАВ НА ПЕРЕДОВУ БОЙОВУ РОЗВІДУВАЛЬНУ МАШИНУ, ГАЗ-66 І «ТАТРУ», А КРІМ ТОГО, ПОСТІЙНО ДОЛУЧАЄТЬСЯ ДО БЕЗКОШТОВНОГО ЛІКУВАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Олександр із побратимами їхали забирати вбитих та поранених, коли дорогою потрапили в засідку, а за цим і в полон.

— У перший же день нас побили так, що одному товаришу зламали щелепи, іншому поламали ребра, а мені вибили майже всі зуби, — пригадує військовослужбовець. — Із тридцяти двох лишилося п'ять.

Після полону для Олександра почався етап реабілітації, також і медичної, зокрема в Центральній стоматологічній поліклініці Міністерства оборони України.

— Стан ротової порожнини військовослужбовця був жахливий, — пригадує її начальник полковник медичної служби Михайло Лищишин. — Це були наслідки нелюдського ставлення бойовиків до наших солдатів та багаторічне неправильне харчування воїна. Серйозні щелепно-лицеві поранення в бійців АТО трапляються часто. Аби допомогти таким пацієнтам, потрібні також дорогі дентальні імплантати, якими держава наразі не забезпечує. Так було й у випадку з Олександром.

— Для того щоб повністю відновити жувальну функцію пацієнта, нам потрібно було на початковому етапі встановити шість імплантатів, на які згодом встановити 12 металокерамічних коронок, — розповів Михайло Зіновійович. — Все це ми зрештою зробили. І треба подякувати за допомогу нашим друзям — цивільним медикам-волонтерам.

Зокрема, Мирону Угрину. До недавнього часу він був головою Асоціації стоматологів України, а нині є почесним президентом Асоціації імплантологів країни. Він одним з перших прийшов на допомогу військовій медицині, уклавши меморандум про співпрацю з Військово-медичним департаментом оборонного відомства. І першим, над чим активно почали працювати він та його партнери, було створення стаціонарних стоматологічних кабінетів на території військових полігонів і пересувних мобільних кабінетів безпосередньо в районі антитерористичної операції.

— На початку війни це було для нас однією з найболючіших проблем. На полігони прибували десятки тисяч мобілізованих, 98% з яких потребували стоматологічного лікування! — констатує головний стоматолог Міністерства оборони України полковник медичної служби Михайло Лищишин. — І власне завдяки Асоціації стоматологів України, спільними зусиллями протягом двох років ми «закрили» ці дві проблеми. Сьогодні на кожному полігоні діє стаціонарний стоматкабінет, а в районі АТО працюють понад 10 пересувних стоматологічних кабінетів, зокрема у Волновасі, Маріуполі, Красноармійську, Селідовому, Часовому Яру та багатьох інших населених пунктах.

Сучасне медичне стоматологічне устаткування, інструмент, витратні матеріали завжди коштували дорого. Допомога, яку надала Асоціація стоматологів за цей час, — це мільйони гривень на підтримку українського війська. Тільки власним коштом Мирон Угрин купив і передав на передову бойову розвідувальну машину, ГАЗ-66 і «Татру». Дві останні машини переобладнав під пересувні стоматологічні кабінети. А в Очакові для морських піхотинців обладнав стаціонарний кабінет, сам закупив все необхідне для роботи, починаючи з крісла.

Окрім фінансової та матеріальної допомоги війську, доброчинець разом із колегами регулярно надають високоспеціалізовану допомогу з повноцінної реабілітації учасників АТО, яка включає власне встановлення пацієнтам імплантатів.

СЬОГОДНІ НА КОЖНОМУ ПОЛІГОНІ ДІЄ СТАЦІОНАРНИЙ СТОМАТКАБІНЕТ, А В РАЙОНІ АТО ПРАЦЮЮТЬ ПОНАД 10 ПЕРЕСУВНИХ СТОМАТОЛОГІЧНИХ КАБІНЕТІВ, ЗОКРЕМА У ВОЛНОВАСІ, МАРІУПОЛІ, КРАСНОАРМІЙСЬКУ ТА ІНШИХ

— Це найкращий спосіб заміщення втрачених зубів на сьогоднішній день. Але він не входить у перелік гарантованої допомоги військовослужбовцям, адже є доволі дорогим. Держава може гарантувати тільки знімні протези. А що це за боєць, який носить у роті дві «калоші», з якими постійно треба «бавитися». І ми намагаємося своїми малими силами хоча б частково вирішувати цю потребу, — розповів Мирон Угрин.

Не так давно він повернувся із Запоріжжя. Тут члени організації «Волонтерський тризуб» відібрали найскладніших пацієнтів зі стоматологічними проблемами і просто з передової доставили у шпиталь.

Мирон Угрин

Кваліфіковану допомогу надавали декілька першокласних медиків-волонтерів. Тоді Мирон Угрин цілий день простояв в операційній, прооперувавши власноруч вісім бійців.

А я спілкувався з ним не так давно вже в Києві. Сюди він приїхав зі Львова на прохання про допомогу від військовослужбовця окремої аеромобільної бригади — старшого радіотелефоніста гаубичної батареї солдата Тетяни П.

— У пацієнтки залишилося три зуби на верхній щелепі і чотири на нижній. Будемо встановлювати шість імплантатів на верхню щелепу з проведенням кісткової пластики і нарощуванням кістки та приблизно таку ж кількість доведеться вкрутити в нижню, — пояснив Мирон Миронович.

Для необізнаних у цій сфері людей скажу, що на сьогодні така реабілітація коштує близько 10 000 доларів США! Для учасника АТО — безкоштовно. Операція пройшла успішно.

— Це допомога і повага до тих, хто сьогодні зі зброєю в руках, ризикуючи життям і здоров'ям, обороняє рідну землю. Кожен щось повинен зробити для перемоги! Моя професійна допомога — це мій внесок, — каже Мирон Угрин.

Віталій СТЕЧИШИН

«МИ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО РНБО З ПРОХАННЯМ ВИРІШИТИ ПИТАННЯ, АБИ ДЕНТАЛЬНА ІМПЛАНТАЦІЯ УВІЙШЛА В ГАРАНТОВАНИЙ МІНІМУМ РЕАБІЛІТАЦІЇ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ»

Минулого тижня на базі Центральної стоматологічної поліклініки Міністерства оборони України, що в Києві, відбулася чергова кампанія з проведення реконструктивно-відновних операцій зубно-щелепної системи з безкоштовним встановленням дентальних імплантатів учасникам АТО. Чотири бригади медиків, серед яких дві волонтерські, встановили 25 пацієнтам-учасникам бойових дій на Сході загалом більше 100 сучасних імплантатів виробництва U-IMPL, Bio 3 Implants та Astra Tech.

— Це приклад реальної співпраці військових стоматологів з цивільними колегами. До речі, завдяки їм і багато в чому нашому колезі Мирону Угрину створено розгалужену систему надання стоматологічних послуг у зоні АТО, — зазначив директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України генерал-майор медичної служби Андрій Верба.

Серед тих, хто разом із військовими лікарями-стоматологами проводив операції військовослужбовцям, були головний щелепно-лицевий хірург Києва та Київської області Василь Рибак, головний лікар стоматологічної клініки «Дент Лайн» Тарас Здоровик, лікарі компанії «ММ плюс»,

Під час встановлення дентальних імплантів учасникам АТО

— Зуби почали «сипатися» під час бойового злагодження на полігоні. Потім, на передовій, вже було не до них. У підсумку треба ставити вісім імплантатів. Про цю акцію я дізнався від товаришів. Чекав півтора місяця і сьогодні вдячний тим людям, які таким чином піклуються про здоров'я атовців, — зазначив капітан запасу Вадим Власенко, який служив у батальйоні «Донбас-Україна».

Його колезі майору Володимиру Кондратенку, який служив у батальйоні «Київська Русь», операції з безкоштовного встановлення імплантатів довелось чекати близько року.

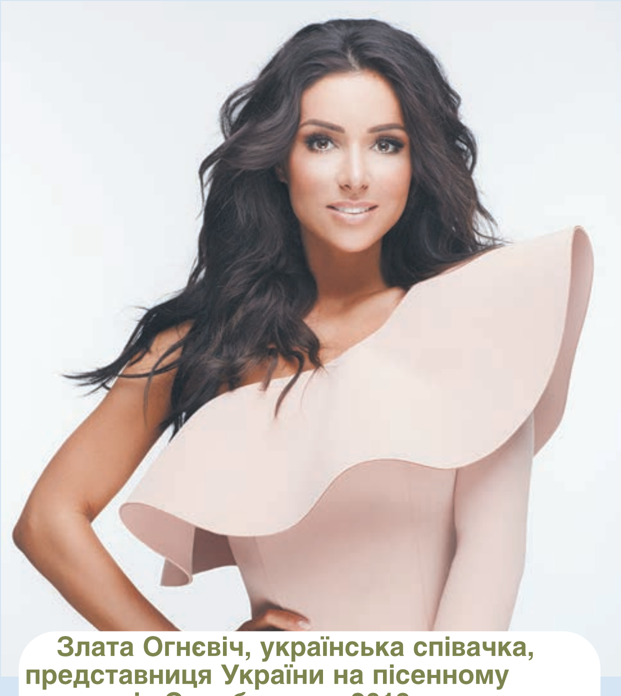
— Основою боєздатності, наприклад, армії Ізраїлю є гарантія держави щодо надання медичної допомоги військовослужбовцю, якої б складності вона не була. І ми звернулися до Ради національної безпеки і оборони України з проханням вирішити питання, аби дентальна імплантація увійшла в гарантований мінімум реабілітації військовослужбовців, — зауважив почесний президент Асоціації імплантологів України Мирон Угрин.

Як зазначив начальник Центральної стоматологічної поліклініки Міністерства оборони України полковник медичної служби Михайло Лищишин, за час проведення АТО тут було надано стоматологічну допомогу понад 8900 військовослужбовцям ЗС України та проведено близько 100 реконструктивно-відновних операцій зубно-щелепної системи за програмою «Дентальна імплантація для учасників бойових дій у районі антитерористичної операції».

Інф. «НА»

З НОВИМ РОКОМ!

ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ВІТАЮТЬ ПРЕДСТАВНИКИ ВІТЧИЗНЯНОГО ШОУ-БІЗУ

Злата Огнєвіч, українська співачка, представниця України на пісенному конкурсі «Євробачення-2013»:

— Я бажаю нашим захисникам міцного здоров'я, хай усі вороги та їхні кулі вас оминають. Затишку й сімейного тепла, де чекає любляча родина, та всього, про що давно мрієте!

З любов'ю, ваша Злата Огнєвіч.

Володимир Якимець, художній керівник вокальної формації «Піккардійська терція»:

— Найперше хочеться висловити нашим захисникам велику подяку за патріотизм, героїзм, віру в перемогу й за наше життя! Проте в декого з українців це життя, хоч як прикро, досі безтурботне: у таких людей просто немає совісті… А от на вашому боці, наші дорогі й відважні воїни, не тільки совість, а й правда. Адже ця війна визвольна, а не загарбницька. Тому знову й знову велика вам шана, подяка та низький уклін! А побажати хочу всім бійцям одного: чимшвидше здоровими й живими повернутися в рідну, мирну країну!

Антоніна Матвієнко, співачка:

— Українські солдати — просто мега-люди, справжні герої країни, і хочеться побажати, аби вони всі повернулися додому живими. Дякую вам усім за можливість почуватися захищеною в цій прекрасній країні. Важко усвідомлювати, що в Україні війна. Якщо чесно, то тільки побувавши в районі АТО, я зрозуміла, наскільки страшна біда нині в нашій країні. Вірю, що 2017 рік принесе багато гарних новин. Любов до України в мене від виховання та від середовища, у якому я зростала. Батьки показали мені справжню Україну, і її не можна не любити. Я давно заявила, що російською мовою не співатиму, навіть якщо через це страждатимуть мої гонорари та рейтинги.

Віктор Бронюк, український музикант, лідер гурту «ТіК»:

— Бажаю більше гарних вражень, щирості, позитиву. Ми живемо в суспільстві, що змушує нас не втрачати тверезості й почуття гумору. Як оптиміст, дуже хочу, щоб мир настав якнайшвидше. Як реаліст, розумію, що це питання не одного дня й не одного тижня. Коли мене раніше запитували, чи я чогось боюсь, я завжди відповідав: «Війни». Адже на війні справедливості немає, і вона забирає найкращих. Та, попри все, я не сумніваюся, що ми будемо жити в мирній, щасливій, перспективній державі. Слава Україні!

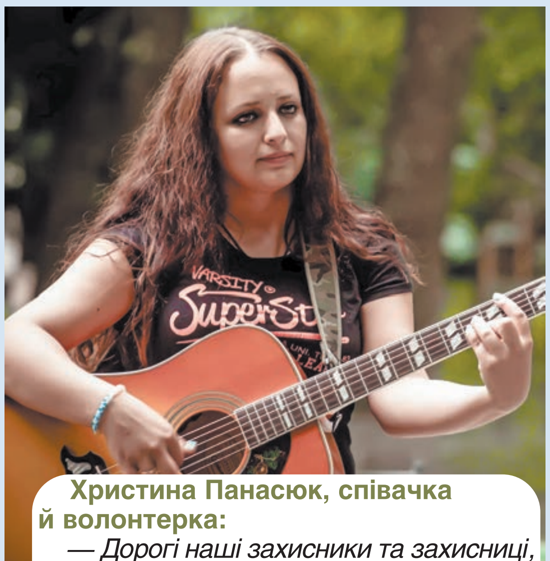
Гурт «Шабля»:

— Бажаємо миру в серці, скорішого повернення додому живими та неушкодженими. Слава Україні!

Андрій Хливнюк, український музикант, вокаліст та автор текстів гурту «Бумбокс»:

— Дорогі наші воїни! Дякую вам за те, що даєте кожному з нас можливість жити мирним життям і займатися улюбленою справою, за відчуття захищеності у своїй країні. Пишаюсь вами. З Новим роком!

Христина Панасюк, співачка й волонтерка:

— Дорогі наші захисники та захисниці, дозвольте привітати вас усіх із Новим роком! Ви — приклад мужності й любові! Дякуємо за те, що ви є! Без вас наші вороги давно були б у нас удома... Важка паралельна реальність, мирні міста, вогні, клуби… А десь там ви в холодних окопах, у мороз не пускаєте ворога в наші домівки. Але я бачила оченята маленьких дітей, які чекають вас із перемогою! Я знаю, що вже третій рік поспіль мільйони людей по всій Україні, по всьому світу моляться за вас! Ми у вас віримо! Ми вас усіх чекаємо, чекаємо з перемогою! І прошу: бережіть себе, герої! Це буде найкращий подарунок для всіх нас!

Тарас Тополя, фронтмен гурту «Антитіла»:

— Бажаю миру, здоров'я та якомога швидшого повернення додому. За останні два роки ми переконалися, що наш дух не зламати. Він у жилах, крові, рідній землі. І ми ще покажемо, на що спроможні. Часто чую від «ватників»: «Збираєте гроші? Допомагаєте хунті? Краще б співали й не лізли туди, у чому нічого не розумієте». Не діждетеся! Молюсь, аби нашим дітям і внукам не випало стати учасниками театру війни.

«ХОЧЕТЬСЯ, АБИ БІЙЦІ ЗНАЛИ, ЩО ВОНИ НАМ ДУЖЕ ПОТРІБНІ»

ОДРАЗУ ПІСЛЯ АНЕКСІЇ КРИМУ ВІДОМИЙ ШОУМЕН СЕРГІЙ КУЗІН ПОЧАВ ЇЗДИТИ ДО НАШИХ БІЙЦІВ З КОНЦЕРТАМИ ТА ДОПОМОГОЮ

Ведучий ранкового шоу «Камтугеза» на «Радіо Рокс», генеральний директор «Російського Радіо – Україна», музикант, шоумен Сергій Кузін продовжує їздити у район проведення АТО, аби подарувати солдатам трохи посмішок, передати їм необхідні речі та «привіти» від рідних.

— Ви часто їздите зі своєю колегою Сонею Сотник до району проведення АТО, хоча поєднуєте багато обов'язків — ведучий на радіо, гендиректор тощо. Як з усім цим вдається впоратися?

— У Краматорську після концерту до мене підійшли бійці. Був уже пізній вечір, усі втомилися. Хлопці поспівчували, мовляв, певно, важко їздити сюди, бо ж ми творчі, духовні люди. Я дивлюся на них і думаю: вікна в клубі, де ми виступали, повністю закладені мішками з піском. А військові хвилюються за нас. Я був вражений. Вони такі ж самі хлопці й дівчата, як і ми. Вони воюють, перебувають тут постійно, але тримаються і жартують. Тож намагаюся брати з них приклад, і це допомагає.

— Вам доводиться виступати у досить незвичних місцях, як я розумію. До того ж там досить небезпечно…

— Ми про це не думаємо, тим паче нас охороняють, і ми не намагаємося бути хоробрішими, ніж є насправді. Максимум, що ми відчуваємо з точки зору незручностей, — це довгі переїзди поганими дорогами, концерти в неопалюваних приміщеннях або взагалі на вулиці просто з кузова вантажівки. Це пов'язано з «дикими подвигами» на рівні замерзлих пальців і застудженого горла. Жартую.

А насправді, я ненавиджу, коли хтось змальовує свої поїздки з концертами на Схід держави як справжні звитяги. Хочеться сказати: бери лопату — йди туди служи, якщо ти такий герой. Не потрібно тут піаритися, фотографуватися зі зброєю й у формі. Ми принципово не носимо військову форму, ніколи не беремо до рук зброю, бо прагнемо бути чесними перед собою та іншими. У кожного своя робота. Ми усвідомлюємо, що ми цивільні, які приїхали на годину-півтори, щоби бійці могли посміхнутися, згадати маму, кохану, друзів.

— Допомагаєте згадувати, співаючи пісні?

— Так, пісні ми співаємо не про якісь пафосні речі чи заклики. Ми співаємо про життя: про кохання, про класних дівчат, про те, як добре буде, коли закінчиться війна. Якщо під час концерту з'являються посмішки, або хтось подумає: «Ну, точно як у мене», — це означає, що ми зробили життя хлопців і дівчат у формі трішки теплішим. Це, власне, і є наше надзавдання. Хочеться, аби бійці знали, що вони нам дуже потрібні.

— Пісню «Не стріляй!» написано Юрієм Шевчуком, солістом гурту «ДДТ», для бійців Афганістану. Чому ви вирішили її переспівати?

— Юрій Шевчук дійсно написав її для солдатів, які вирушали на війну до Афганістану, коли до Радянського Союзу почали повертатися «вантажі 200». Тепер ми спільно з гуртом «Green Grey» заспівали цю пісню. Нехай усі ті, хто прийшов на нашу землю з війною, повертаються назад, поки ще не пізно.

— Ви їздите до наших бійців не лише з концертами, а й з волонтерською допомогою...

— Так, нам пощастило, що знайшлися небайдужі люди, організації, які активно нам допомагають. Зокрема — Юрій Тира, волонтерське об'єднання «Народний тил», громадська організація «АРМІЯ SOS» та радіо, на якому ми працюємо.

Возимо те, чого там не вистачає: взуття, тепловізори, каремати та багато іншого. Тобто все — від прального порошку до величезної вантажівки пасок на Великдень. Паски нам допомагали зібрати кияни. Школярі передавали великодні кошики десантникам у Дружківку, пораненим — у артемівський госпіталь. Пам'ятаю, тоді облаштували «сцену» просто на сходах розбитого дитячого табору, в якому розміщувався шпиталь, бо в приміщенні місця тоді взагалі не було.

Наш друг Юрій Тира з «Народного тилу» два роки поспіль привозив бійцям АТО на Новий рік півтори тонни «олів'є». Традиційний новорічний салат розходиться по наметах миттєво. Тоді влаштовували справжній рок-н-рол. Сподіваюся, так буде і цього року.

«НЕХАЙ УСІ ТІ, ХТО ПРИЙШОВ НА НАШУ ЗЕМЛЮ З ВІЙНОЮ, ПОВЕРТАЮТЬСЯ НАЗАД, ПОКИ ЩЕ НЕ ПІЗНО»

— Бійці були, мабуть, вражені?

— Ми також завжди знаходимо щось, що нас вражає. Якось на концерті я, як завжди, зупинився порозмовляти з бійцями. Підійшов хлопець із телефоном і попросив переказати вітання його батьку, який служить у сусідній частині. Я з великим задоволенням поспілкувався з чоловіком, подякував за службу. Згодом дізнався, що передав привіт герою України — Дмитру Годзенку, відомому за позивним «Годзила». Він загинув у Зайцевому в березні цього року від осколкового поранення. Дуже шкода. Це була людина з великої літери.

— Коли вперше потрапили до району проведення АТО?

— Одразу після анексії Криму ми з Сонею, Ерікою та «Армією SOS» приїхали вперше до Красноперекопська. Тоді посеред ночі ми переїжджали між блокпостами на броні БРДМ. Це була весна 2014-го, і ми стали першими артистами, хто взагалі туди поїхав. Усе це нам здавалося досить романтичним. Смертей тоді ще не було, тому ніхто не міг собі уявити, до яких жахливих наслідків призведе війна.

Сергій Кузін

— Що підштовхнуло до рішення їздити систематично на Схід країни?

— Спочатку ми їздили туди, бо гадали, що несемо бійцям певну частку київського світу, трішки мирного життя... Але останні півтора року все перевернулося: ми їздимо туди «за» — за натхненням і підживленням.

Тут у Києві ми відчуваємо величезні потоки лицемірства, брехні, і з цим дуже складно жити. А приїжджаючи туди, ти насправді дуже чітко розумієш, де справжнє, а де штучне, де друзі, а де вороги.

— За свої часті візити до району проведення АТО ви отримали нагороду від Президента «Заслужений журналіст України». Як ви її сприйняли?

— Із здоровим гумором, звісна річ. Бо я навіть не є членом Спілки журналістів. Мені приємно, моя мама була щаслива через цю відзнаку. Проте я продовжую вважати, що люди йдуть на концерти заради пісень, енергетики, емоцій, а не через нагороди, які має артист.

— Куди доводилося доїжджати в АТО?

— Простіше сказати, де ми не були. Загалом, намагаємося потрапити туди, де хлопці по-справжньому воюють, до десантників, танкістів, артилеристів, розвідників. Із багатьма бійцями у нас склалися дуже теплі людські відносини.

Коли все починалося, у Перекопську я познайомився з хлопцем, який служив у нашій розвідроті на кордоні. Минуло півтора року, ми грали вже десь за Попасною. Він підійшов — упізнали одне одного. Живий, здоровий, воює весь цей час і досі цілий. Кращого годі й бажати!

— Як приймають бійці?

— Прийом завжди прекрасний, теплий. І годують, і напувають нас гостинно, попри те що самим іноді не вистачає. Якось наші десантники вирішили нас пригостити копченими свинячими окостами. Ми здивувалися: де ж вони взяли на фронті такі смачнючі делікатеси. Хлопці розповіли, що просто перед нашим приїздом порося випадково підірвалося на міні, заразом і приготувалося... Приємно, що незважаючи на війну, вони жартують.

Навряд чи можна передати атмосферу — вона неймовірна. Я без жодного пафосу хочу сказати, що там зібралися лише найкращі. Генофонд країни саме там. Там не виникають нав'язані кимось мовні питання, поділ на Захід і Схід, вони — єдині. А наша сила — в єдності. Як би банально це не звучало…

Бесіду вела Ольга МОСЬОНДЗ

СТАХОВСЬКИЙ ПЕРЕМАГАЄ САМ І ДОПОМАГАЄ ПЕРЕМАГАТИ НАШОМУ ВІЙСЬКУ

Відомий український тенісист, володар чотирьох титулів АТР в одиночному розряді та трьох титулів АТР — у парному Сергій Стаховський завжди вирізнявся принциповістю та патріотизмом. Він із тих, хто власними справами показує любов до Батьківщини.

— Приходить якось він до нас у фонд з грошима. Питаю: «Ти що, виграв щось?» Відповідає: «Ні. Але за чотири місяці, поки мене не було в Україні, трохи назбирав», — наводить уривок діалогу засновник фонду «Повернися живим», волонтер Віталій Дейнега.

Порозмовлявши годину про життя, спорт, Україну, вони роз'їхалися, один — за кордон, інший — до Рівного. З кожного виграного турніру Стаховський привозить гроші на армію. А після перемоги в США надав війську 8 «броніків», а також балаклави та іншу амуніцію. Перевіз усе це через кордон, хоча прикордонники і не хотіли пропускати.

— Отакий у нас чудовий спортсмен. Щирий, простий і успішний хлопчина. Перемагає сам і допомагає перемагати нашій армії. Будь розумним. Будь, як Сергій, — написав на своєму сайті волонтер.

Нагадаємо, що Сергій Стаховський завжди радикально демонстрував свою позицію. Зокрема у Вімблдоні, на конференції після перемоги у другому раунді над 10-ю ракеткою світу Ернестом Гулбісом він категорично відмовився відповідати на запитання російських журналістів, мотивуючи це тим, що російські ЗМІ поширюють неправдиву інформацію. Окрім того, він оголосив, що бойкотуватиме усі турніри, які проводитимуться у РФ.

Інф. «НА»

ЗУСТРІЧАЄМО РІК ВОГНЯНОГО ПІВНЯ

2017 року владарюватиме Червоний Вогняний Півень. Усі жителі нашої планети звикли до того, що кожен наступний рік відповідає певному знаку східного календаря. Здавна було заведено шанувати володаря року, підносити йому всілякі подарунки, намагатися догодити. Уважають, що ті, що сподобаються господареві року, отримають від нього благословення на цілий рік.

Прийдешній рік пройде під знаком Вогняного Півня.

Півень — яскравий птах, який має непростий характер і звички, вирізняється дзвінким голосом, яскравим оперенням і випромінює життєрадісність. Цей символ знаменує початок усього нового, адже він один із перших прокидається на світанку й сповіщає людей про те, що настав новий день.

Вогняний Півень наповнений жагою до авантюр, тож 2017 рік найвдаліший, щоб утілювати в життя найсміливіші свої задуми. Цей птах дуже сміливий та вимогливий, тож винагороди отримають ті, що не бояться працювати та експериментувати. Головне — зрозуміти мету й вміти планувати свою діяльність.

НОВИЙ РІК, ЩО ТРИВАЄ 24 ГОДИНИ

Приголомшливий момент — опівнічні удари годинника, які оголошують прихід Нового року! А коли уявити, що переживаєш його не один раз, а, скажімо, 24 рази поспіль? Умикаємо уяву, йдемо за Новим роком у кожен по черзі часовий пояс.

Перше населене місце Землі, яке зустрічає Новий рік, — острів Різдва в Тихому океані. За київським часом, іще тільки полудень 31 грудня! Через чверть години Новий рік приходить до жителів островів Чатем у Новій Зеландії, через годину — до полярників Південного полюса, через дві з'явиться на Крайньому Сході Росії, на острові Фіджі й тихоокеанських островах Науру, Тувалу. А ми почнемо з Австралії.

В Україні — 15.00, у Сіднеї — 24.00. В Австралії Новий рік — це нагода продемонструвати новітні технології. Тут проходить найбільший у світі фестиваль салютів та феєрверків. А опівночі Санта Клаус з'являється з морської безодні на серфінгу та в купальному костюмі. Після зустрічі Нового року в Австралії всі вирушають на природу, адже на Новий рік тут тепло.

В Україні — 16.00, у Сайпані — 24.00. На головному острові Співдружності Північних Маріанських Островів святкують Новий рік біля води: уважають, що купання змиває всі колишні невдачі й додає здоров'я та сили для досягнення майбутніх успіхів. Кажуть, тільки тут можна зустріти стільки усміхнених і приязних людей.

В Україні — 17.00, у Токіо — 24.00. Японці з першим ударом годинника починають сміятися, бо вірять, що сміх принесе їм удачу в новому році. Дарують одне одному бамбукові граблі (кумаде), якими на Новий рік кожен «загрібає» своє щастя. Після ночі йдуть зустрічати світанок, адже це Країна вранішнього сонця.

В Україні — 18.00, у Пекіні — 24.00. Новий рік китайці зустрічають удома з родиною. Але потім усі дружно йдуть на вулицю веселитися, розважатися й... галасувати. Китайці вірять, що Новий рік оточений злими духами, а тому відлякують їх хлопавками та петардами.

В Україні — 19.00, а Новий рік уже в Бангладеш, Шрі-Ланці, Непалі та Індії. Жителям цих екзотичних країн пощастило: Новий рік тут відзначають чотири рази... У березні — у південних штатах, у квітні — у північних, у липні–серпні — у Кералі, а в жовтні — у західних провінціях. Страви новорічного столу вегетаріанські й гострі: чим більше спецій, тим більше в новому році щастя.

В Україні — 20.00, в Астані новорічної ночі пригощають одне одного самогонкою домашнього приготування, ковбасою «кази» й беспармаком, що в перекладі — «п'ять пальців», бо їдять страву руками. У казахів є й традиційний Новий рік, що настає 21–23 березня і називається Наурих мейрами. У ролі Діда Мороза — Кидир-Баба, який, за повір'ям, у ніч перед весняним рівноденням обходить землю й садить нові рослини.

В Україні — 21.00. Новий рік у Туркменістані, Киргизстані, Пакистані й Узбекистані. Червоні дні в календарі — 1 січня й 21 березня. Новий рік — Навруз, святкують обов'язково в колі родини.

В Україні — 22.00, у Дубаї — 24.00. Тут Новий рік святкують із фантазією, підкріпленою зухвалою розкішшю, яку тут собі можуть дозволити. Кажуть, лише в бідних дубайців прислуга прислуги сама миє свої ламборжини.

В Україні — 23.00. У Москві — 24.00. Святкувати 1 січня в Росії почали за Петра І 1700 року. Із запровадженням літочислення від Різдва Христового Петро повелів і Новий рік відзначати в один час із європейцями.

В Україні — 24.00. Більшість наших співвітчизників проводить цю ніч із родиною (72%). Коли всі розпакують подарунки, то всідаються за щедрий новорічний стіл. У меню з радянських часів олів'є, оселедець «під шубою» та холодець. Головний напій — шампанське.

В Україні — 01.00 (1 січня!). У Варшаві — 24.00. Новий рік у Польщі називають Сильвестром, на честь римського єпископа, що переміг колись (314 р.) страшного Левіафана. Новорічної ночі тут також галасливо й весело. Усюди вибухають петарди, хлопавки та салюти.

В Україні — 02.00, у Лондоні — 24.00. В Англії Різдво — родинне свято, а Новий рік — громадське. 1 січня зустрічають усі гуртом на вулицях міста в маскарадних костюмах, із повітряними кульками, різнобарвними прапорами та іншими атрибутами свята.

В Україні — 03.00, у Понта-Делгада — 24.00. Острови, автономний регіон Португалії, — це ідеальне місце для відпочинку та споглядання природи. На Новий рік тут немає гучних феєрверків і дійств.

В Україні — 04.00, у Ріо-де-Жанейро — 24.00. Новий рік у Бразилії — літнє свято, бо починається в розпал літа. Найпопулярніше в Бразилії місце зустрічі Нового року — пляж Копакабана в Ріо-де-Жанейро.

В Україні — 05.00, у Сальвадорі — 24.00. Центральна Америка. Новий рік у Сальвадорі святкують галасливо, з карнавалами та феєрверками.

В Україні — 06.00, у Ла-Пасі — 24.00. Столиця Болівії. Новорічної ночі всі виходять із будинків, танцюють і співають. До речі, у Болівії є містечко Копакабана. Кажуть, знаменитий пляж у Ріо-де-Жанейро назвали саме на його честь.

В Україні — 07.00, у Нью-Йорку — 24.00. Рівно о 23.59 на Таймс-Сквер відбувається традиційний урочистий спуск знаменитої Кулі, яка виблискує тисячами неонових лампочок. Подивитися на це торжество прибуває до мільйона людей.

В Україні — 08.00. Багато українців уже вкладається спати, а ми вирушаємо в Латинську Америку — у невгамовну Мексику. На Новий рік усі в Мексиці веселяться й радіють, смажать і консервують гусінь — це вважають делікатесом.

В Україні 09.00, у Калгарі — 24.00. Це третє в Канаді місто за кількістю різних національностей та іммігрантів, тому й Новий рік тут зустрічають розмаїто — з мандаринами, олів'є та шампанським. По телевізору подивляться запис фільму «Іронія долі...», а потім — промову президента.

В Україні — 10.00, у Ванкувері — 24.00. І знову — Канада, західне узбережжя. У Ванкувері зустрічають Новий рік без стандартних канонів, кожен по-своєму, але всі — з надією на краще!

Останніми на планеті 2017 рік зустрінуть жителі острова Ніуе в Полінезії та Американського (Східного) Самоа. У Києві тоді вже буде перша година дня нового року.

СВЯТКОВІ SMS-ПРИВІТАННЯ

З Новим роком вас вітаєм,
В Півня рік добра бажаєм,
Ще бажаєм не хворіти,
В Півня рік усіх любити!

***

Хай одяг буде от кутюр,
В кишенях — шелест від купюр,
Душа хай прагне авантюр,
А в справах — буде хай ажур!

***

У Новому році бажаю:
12 місяців без хвороб,
53 тижні всього хорошого,
365 днів щастя,
8760 годин успіху,
525 600 хвилин любові
і 31 536 000 секунд приємних моментів!

***

Щастя безмежного в році новому,
Миру і радості вашому дому!
Хай вам майбутнє дарує надію
І хай збуваються всі ваші мрії!

***

Хай любові цілий міх
Принесе вам Новий рік,
Хай біда проходить боком,
З Новим щастям,
З Новим роком!

ЯК СВЯТКУВАЛИ НОВОРІЧНІ СВЯТА В УКРАЇНІ

В Україні традиція новорічного святкування має непросту багатовікову історію: наші прадіди святкували Новий рік і в березні, і у вересні, і в січні, та й тепер ми відзначаємо його двічі (у ніч на 1-ше та 14 січня).

Для наших предків Новий рік збігався з початком відродження природи та з появою нового місяця. Його святкували в переддень весняного рівнодення, називаючи Новим літом.

Візантійська православна церква в XV столітті вибрала дату святкування Нового року 1-го вересня в день першої проповіді Ісуса (появи Нового заповіту).

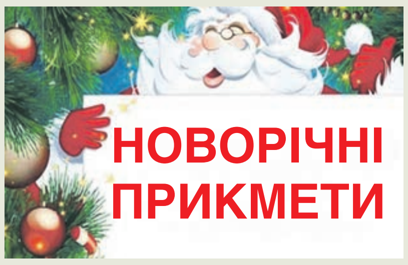
Цього дня ще в козацькій Україні (на Семена) справляли пострижини молодих хлопців і вперше садовили їх на коня.

Після того, як папа Григорій XIII запровадив нову календарну систему, яка дістала назву григоріанської, або нового стилю, усі європейські народи перейшли на святкування Нового року 1 січня.

З 1918 року із запровадженням в Україні григоріанського календаря Новий рік було перенесено на 14 днів уперед, щоб він збігався з європейським. Однак через релігійні свята й традиційне народне святкування Нового року між Різдвом та Водохрещем люди досі продовжують святкувати старий Новий рік. Саме це свято зберегло всю традиційну обрядовість.

Давня українська ялинка — це дідух

В Україні традиційним святковим символом на Новий рік тривалий час була не зелена ялинка, а «дідух». Виготовляли його з першого зажинкового снопа. Гілки «дідуха» обрамлювали кольоровими стрічками та квітами. Його ставили у світлиці, де він стояв протягом усіх різдвяних свят. Дідух символізував спільного предка та був оберегом у хаті.

• Напередодні Нового року зробіть генеральне прибирання та позбавтеся від старих речей. Цей ритуал символізує очищення від усього негативного.

• У переддень Нового року слід купити віника, обв'язати його червоною стрічкою та поставити або повісити в кутку вниз держаком, тоді весь рік буде багатим і вдалим. Тим більше що червона стрічка в рік Червоного Півня символізуватиме прибуток.

• У народі кажуть, що розбита перед новоріччям ялинкова іграшка обіцяє успіх на цілий рік.

• Якщо на Новий рік одягнути щось новеньке, то наступний рік буде дуже вдалим.

• Сміття потрібно виносити задовго до настання Нового року, навіть 30, 31 грудня й 1 січня виносити його не можна.

• Пам'ятайте: позичати в когось або комусь гроші перед Новим роком — то погана прикмета. Весь наступний рік ви будете «на мілині».

• Якщо за мить до Нового року стиснути в руці мідну монетку й протримати її 12 секунд, то рік буде прибутковим. Цікаво те, що чим меншу вартість має монетка, тим більше прибутку ви отримаєте наступного року.

БАЙКИ ВІД БІЙЦЯ «МАЕСТРО»

«Повзучий» загін

На передову приїжджає волонтер:

— Ну що хлопці, тихо у вас?

— Удень тихо, — відповідаємо.

— Що «замовляти» будете?

— Та спальників не вистачає, а ночі холодні, не підкинеш?

— Є в мене кілька, правда, не дуже якісні, з Китаю замовили на всяк випадок, поки кращі не закупимо.

— Та згодиться, все ж краще, ніж нічого.

Волонтер розвантажив свої спальні мішки і поїхав. На ніч почали вкладатися, бачу, щось замок заїдає. Та нічого, думаю, застібнувся і добре, ранком розберемось.

Вночі — стрілянина. Підхопилися.

— Ой-йо, — чую з сусіднього спальника, — замок не розстібається!

Намагаюся вискочити із свого спальника — теж не можу блискавку розстібнути, «засіла» намертво.

— Всі — до окопу! — чую.

— Як? — хором бійці, — ми тут… в коконах!

— Повземо! — кричу своїм.

Якби ворог побачив, що з бліндажу хлинув цілий загін «повзучих» вояків, мабуть стріляти припинили б, подумали б, що їм ввижається. Один з бійців дотягнувся до ножа в кишені, прорізав дірки для ніг, і побіг.

— Кенгуру з сумкою… — констатую.

— Такого зоопарку ще не бачили, — засміялись бійці, займаючи свої позиції...

***

Як наші у російських окупантів танк викрадали

Пішли якось утрьох у розвідку. Дивимось, стоїть ворожий танк, замаскований під навісом. Навколо — тиша, нікого не видно. Одностайно вирішили танк «конфіскувати», щоб не «шастав» тут у нас під носом.

Заскакуємо всередину.

— Хто керувати вміє?

Ніхто. Неважливо, вирішили — їдемо. Якось рушили, трощимо все навколо, гуркіт, дим, галас. Російські окупанти сонні з'явилися, напевно, щось недобре замишляють… Прориваємось до наших, там — порятунок. Та де там! Бачу, наші готують РПГ!

Все, думаю, приїхали! Зараз свої ж і розтрощать нас і наш «трофей»… Але чомусь не стріляють… Зрештою, врятувало нас тільки те, що ми, клацаючи у танку, все що бачили, гармату вбік повернули. Та ще й руками махали. Тому хлопці зрозуміли — свої.

З ворогом ще потім перекинулися кількома «вітальними» залпами і розійшлися.

***

Розмова з панотцем

Прийшов якось боєць до панотця:

— Отче, «старший брат» суне війною, на що сподіватися?

— Ось що я тобі скажу, сину мій. Були українці та половці з печенігами, і де тепер українці й де ті половці з печенігами? Були українці та монголи, і де тепер монголи? Були українці та царі, де царі? Були українці та Сталін, і де той Сталін? Тепер ось українці та росіяни. Тож давай дочекаємося фіналу.

НОВОРІЧНИЙ ГОРОСКОП

Овен (21 березня — 20 квітня)

Яскравий Півень уже напевно не дасть Овнам прожити весь рік за звичною програмою. У соціальному статусі виникнуть зміни, а кар'єрні сходи піднімуть працьовитих Овнів до висот. Товариськість сприятиме зародженню корисних стосунків із впливовими людьми. Весь 2017 рік задумані проекти будуть вдалими. Щоправда, від невиправданих ризиків та авантюр усе ж доведеться відмовитися.

Телець (21 квітня - 20 травня)

Найважливішими для Тельців стануть перші місяці 2017 року. У цей період треба ставити конкретні завдання й вирішувати їх усіма можливими способами. У середині року життя представників цього знака нагадуватиме гойдалку: то вниз, то вгору. Однак Тельці швидко втраплять у колію, і друга половина року буде досить успішною.

Близнюки (21 травня — 21 червня)

Уже з перших днів 2017 року Близнюкам слід ретельно переглянути свої взаємини та, якщо потрібно, відредагувати їх. Емоції переповнюватимуть Близнюків, змушуючи їх до рішучих дій як на роботі, так і в коханні.

Близнюкам треба бути пильними з грішми, адже навколо них крутитимуться шахраї й аферисти.

Рак (22 червня — 22 липня)

2017 рік буде непростим для представників цього знака, сповненим як приємних, так і не зовсім приємних несподіванок. Із перших днів настання року Півня треба почати нове життя, позбувшись усього руйнівного.

Для войовничих Раків 2017-й стане роком матеріальних рішень. Запорукою фінансової стабільності буде дбайливість Раків.

Лев (23 липня — 22 серпня)

Незважаючи на те, що Півень не надто любить родину котячих, до Левів він ставиться з повагою. Усе, що потрібно для досягнення задуманого, це облишити царську лінь і, закачавши рукави, стати до роботи.

Діва (23 серпня — 23 вересня)

2017 рік гарантує всім представникам знака появу міцних партнерських стосунків. Окрім ділових відносин, рік Півня вплине й на особисте життя Дів. Треба відкинути всі сумніви та з головою поринути в нове життя.

Терези (24 вересня — 23 жовтня)

За всіма прогнозами, успішним буде 2017 рік і для Терезів. Ідилія очікується як в особистому житті, так і на професійній ниві. Усе, що потрібно, це скласти чіткий план та неухильно йти до своєї мрії.

Скорпіон (24 жовтня — 22 листопада)

Рік Півня обіцяє Скорпіонам справжні зміни, які зроблять їх щасливими. З перших днів нового року представники цього свавільного знака складуть план дій і неухильно дотримуватимуться його.

У рік Півня випаде чудова нагода розпочати власну справу.

Стрілець (23 листопада — 21 грудня)

Рік Півня для Стрільців буде роком викликів і починань. З'явиться безліч можливостей, ухопившись за які, вони зуміють утілити давні ідеї в життя.

2017 року Стрільцям не можна легковажити з грошима, інакше матимуть фінансові труднощі.

Козеріг (22 грудня — 20 січня)

2017 року Козероги будуть активними, що допоможе їм завжди триматися попереду. Щоправда, успіх можуть затьмарити плітки, але не варто на них звертати увагу. Спокій і впевненість у своєму успіху — ось те, що потрібно Козерогам.

Водолій (21 січня — 19 лютого)

Як і минулого року, 2017-го радість та удача супроводжуватимуть Водоліїв, щедро обдаровуючи їх за поступливість і працьовитість. Початок року стане значущим.

Риби (20 лютого — 20 березня)

2017-й стане для Риб роком небувалих змін. У їхніх думках роїтимуться нові плани, ідеї, задуми та проекти. Приємні сюрпризи й несподівані знайомства допоможуть Рибам у просуванні кар'єрними сходами. Але ризикувати Рибам не варто.

Сторінки підготували Олена КРУГЛЄНЯ, Ольга МОСЬОНДЗ

44 МІКРОАВТОБУСИ З ДОПОМОГОЮ ДЛЯ БІЙЦІВ АТО

ДНЯМИ З КИЄВА НА ДОНБАС ВИРУШИЛА АВТОКОЛОНА ЗІ СПЕЦІАЛЬНОЮ ТЕХНІКОЮ ТА НОВОРІЧНИМИ ПОДАРУНКАМИ ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ, ЯКІ ВИКОНУЮТЬ ЗАВДАННЯ НА ЛІНІЇ ЗІТКНЕННЯ

Колона чимала — 44 мікроавтобуси з тепловізорами, дальномірами, захищеними телефонами, планшетами, пральними машинами, ноутбуками, утеплювачами для бліндажів, теплим зимовим взуттям, акумуляторами, автомобільними шинами, бензопилами, дитячими листівками, різдвяним печивом та солодощами для бійців

Кошти на закупівлю необхідного збирали цілими містами, селищами, за допомогою підприємств та небайдужих громадян Київщини. Школи та дитячі садочки передали нашим бійцям святкові листівки, малюнки та прикрашене власноруч печиво.

— Коли до райдержадміністрації зайшла дружина полеглого в районі АТО бійця, ми не могли стримати емоцій, — розповів виконувач обов'язків голови Вишгородської райдержадміністрації В'ячеслав Савенок. — Вона принесла дві тисячі гривень, і хоч ми вмовляли її залишити гроші для своєї сім'ї, відмовилась. Попросила прийняти допомогу, бо ж робила це щиро…

ДРУЖИНА ПОЛЕГЛОГО В АТО БІЙЦЯ ПРИНЕСЛА ДО РАЙДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ ДВІ ТИСЯЧІ ГРИВЕНЬ. І ХОЧА ЇЇ ВМОВЛЯЛИ ЗАЛИШИТИ ГРОШІ ДЛЯ СВОЄЇ СІМ'Ї, ВІДМОВИЛАСЬ

Серед тих, хто вирушив на Схід країни з подарунками, — колишній начальник розвідки 11-го батальйону «Київська Русь», а нині голова Кагарлицької райдержадміністрації Віктор Коляда.

— Цього разу веземо буржуйки, акумуляторні батареї, утеплювачі для бліндажів, смаколики та привітання від дітей з побажаннями повертатися якомога швидше додому живими і здоровими, — ділиться Віктор Коляда.

Він також розповів, що в Кагарлику створена перша на Київщині галерея слави учасників АТО, адже люди мають знати своїх героїв. До того ж кагарлицькі волонтери майже щомісяця виїжджають на Донбас з допомогою землякам, які дислокуються по всій лінії зіткнення.

Як зазначив голова Київської обласної державної адміністрації Олександр Горган (ліворуч), такі колони з допомогою бійцям АТО вирушатимуть на Донбас не рідше, аніж раз на півроку

Від імені Міністра оборони України та керівництва Збройних Сил України вдячність за підтримку бійців у районі проведення АТО ініціаторам акції висловив заступник Міністра оборони України генерал-майор Олег Шевчук.

— Цей крок ще раз підкреслює єдність армії та народу, підтримку і небайдужість українців до своїх захисників, — зазначив він та привітав усіх з прийдешніми святами.

За словами голови Київської обласної державної адміністрації Олександра Горгана, такого обсягу допомоги бійцям АТО від області одночасно не надавали ще жодного разу. Він також додав, що ця акція не буде разовою — такі колони вирушатимуть на Донбас не рідше, аніж раз на півроку.

МАСКУВАЛЬНІ СІТКИ ВОЛОНТЕРОК «ВЕЖІ» МОЖНА ВПІЗНАТИ ЗА ОСОБЛИВИМ УЗОРОМ

Свою боротьбу за Україну дівчата з волонтерського центру «Маскувальна сітка на Вежі» розпочали ще з Революції гідності. У кожної з них — своя історія, своя доля та своє життя. Одна викладає англійську мову в приватному ліцеї, друга працює головним юристом в Інституті ядерних досліджень НАН України, третя — у Міністерстві транспорту, четверта — у Печерській райдержадміністрації, а п'ята давно на пенсії. Вони й досі жили б, не підозрюючи про існування одна одної, якби не спільна біда. З перших днів Майдану всі вони не залишалися осторонь: носили їжу та ліки мітингарям, збирали їм одяг…

Так само спільно вони взялися допомагати воїнам АТО. Спочатку в Головному військовому клінічному госпіталі. Перев'язки, нічні чергування біля найважчих, сльози радості, коли боєць піднімався після важких поранень, і гіркий розпач, коли лікарі повідомляли, що вони не боги…

Жінки брали додому прати речі й постільну білизну поранених, приносили ліки та продукти, хтось возив допомогу хлопцям просто в район АТО: шоломи, бронежилети, берці, їжу. На кінець 2014-го вони допомагали Головному військовому клінічному госпіталю й дванадцятьом батальйонам, які перебували на території проведення АТО. Якось бійці попросили привезти їм маскувальні сітки.

— Сіток і «кікімор» (маскувальних костюмів. — Ред.) катастрофічно не вистачало, тому ми порадилися з нашим колишнім сотником, який на той час уже був комбатом 3-го окремого танкового батальйону «Звіробій», і з'ясували, що саме треба плести, — розповіла Ірина Герасименко. — Знайшли приміщення в одній із казарм історичної вежі Київської оборонної фортеці на печерських пагорбах і там створили волонтерський центр «Маскувальна сітка на Вежі».

Дівчата з «Вежі» плетуть чергову маскувальну сітку на передову. Їхні вироби завжди з нетерпінням чекають у військах

Їх не лякають ні облуплені стіни, ні задимлена буржуйка — єдине джерело тепла холодної пори. Під пильним оком «кіборгів» із фотографій на стінах волонтерки виплітають кілометри сіток, сотні «кікімор», яких уже ніхто й не рахує, фарбують тканини, збирають теплі флісові комплекти білизни, шкарпетки, різноманітні ласощі та, звісно, листи й дитячі малюнки, які на лінію зіткнення доставляють волонтер Захарич та Олеся Наумовська.

Нині сітки, які виготовили жінки, можна побачити в багатьох українських військових частинах на лінії зіткнення.

— Ми вже так багато сплели сіток, що можемо їх навіть упізнавати, — розповідає наймолодша з волонтерок Ірина Корчевська. — Колись наша Олеся, провідуючи родичів на Донеччині, упізнала на блокпосту в Зайцевому сітку, яку сплела одна з наших дівчат — Вікторія. Ми точно знаємо, що то була саме її сітка, адже в неї особливий узор, сплутати неможливо.

Нині жінки мають десятки нагород і подяк від бійців, яких захищали від ворога їхні сітки та «кікімори».

— Одного разу до нас завітав боєць, Олексій, який прослужив в АТО два роки. Він приніс усю свою амуніцію: шолом, наколінники, бронежилет, аби передали ці речі на фронт, і розповів, як наша «кікімора» його врятувала. Він був у секреті, а російські окупанти ледь не наступили на нього, але не помітили. Подякував. Ми були щасливі, що допомогли йому, — розповіла Ганна Горбаньова.

Заходив до волонтерок на вежу й відомий своєю витівкою руфер Мустанг, який розфарбував над московською сталінкою золоту зірку в кольори українського національного прапора та повісив український стяг. Запитував, чим може допомогти центру, пообіцяв залучити друзів.

Вони раді будь-якій допомозі, адже їм постійно потрібні тканини, яких катастрофічно не вистачає, сітки, мішковина для «кікімор», фарби — усе те, що може знадобитися для роботи, а також вільні руки та навіть просто моральна підтримка.

Ольга МОСЬОНДЗ

Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації оголошує набір до докторантури та ад'юнктури на 2017 рік за спеціальностями: «Комп'ютерні науки та інформаційні технології», «Озброєння та військова техніка».

До докторантури ВІТІ приймаються офіцери Збройних Сил України віком не старше 47 років, які мають науковий ступінь кандидата наук, вагомі наукові здобутки та опубліковані праці з обраної наукової спеціальності та спроможні на високому науковому рівні проводити наукові дослідження.

До ад'юнктури ВІТІ приймаються офіцери Збройних Сил України віком не старше 40 років, які мають повну вищу освіту з освітньо-кваліфікаційним рівнем «спеціаліст» або «магістр», виявили здібності до педагогічної або науково-дослідної роботи та мають досвід служби у військах (силах) не менше 2 років.

При відборі кандидатів на навчання в ад'юнктурі перевага віддається офіцерам, які відмінно закінчили навчання, учасникам бойових дій, зокрема антитерористичної операції на Сході України.

Нормативний строк підготовки доктора філософії в ад'юнктурі становить чотири роки, а підготовки доктора наук у докторантурі — два роки.

Особові справи кандидатів до докторантури та ад'юнктури кадрові органи направляють до інституту не пізніше 15.03.17.

Вступні іспити до ад'юнктури проводяться з 1 по 30 липня 2017 року.

Адреса інституту: 01011, Київ-11, вул. Московська 45/1.

Довідки за телефоном: (044) 256–22–73.

Детальну інформацію можна отримати в мережі Інтернет за адресою: http://www.viti.dod.ua

***

КЕВ м. Чернівці оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Назва об'єкта оцінки:

— нежитлові вбудовані приміщення першого поверху (№1–116, 1–117) загальною площею 28,4 кв. м в будівлі (літ. Ц) лікувального корпусу (інв. №13), військового містечка №1.

Місцезнаходження об'єкта: м. Чернівці, вул. Героїв Майдану, 41Б.

Балансоутримувач: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Чернівці (далі — КЕВ м.Чернівці).

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою укладення договору оренди.

Орієнтовна дата оцінки: 31.12.2016.

Конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності буде здійснюватися відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 №156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015 за №699/27144.

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які:

— отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, виданий відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні», яким передбачено здійснення діяльності з оцінки майна за напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах цих напрямів, що відповідають об'єкту оцінки;

— мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями у межах таких напрямів, видане відповідно до Закону України «Про оцінку майна, майнових прав та професійну оціночну діяльність в Україні»;

— мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, видане відповідно до Порядку ведення Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України від 10.06.2013 №796, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 13.06.2013 за №937/23469;

— до встановленого в інформаційному повідомленні про оголошення конкурсу терміну надали документи, передбачені пунктом 4 розділу II Положення.

Учасникам конкурсу потрібно подати в КЕВ м.Чернівці конкурсну документацію, яка складається з конкурсної пропозиції та підтвердних документів. До підтвердних документів належать:

— заява про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 Положення);

— копія установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб);

— копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача;

— копія сертифіката суб'єкта оціночної діяльності;

— копія свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності;

— конкурсна пропозиція;

— інформація про претендента (документ, який містить відомості про претендента щодо його досвіду роботи, кваліфікації та особистого досвіду роботи оцінювачів, які працюють у його штатному складі та додатково залучаються ним, з незалежної оцінки майна, зокрема подібного майна тощо).

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті і має містити пропозицію щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт у календарних днях, який не перевищує 5 календарних днів.

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Чернівці за адресою: вул. Українська, 43, каб. №6 не пізніше 6 січня 2017 року.

Конкурсна документація подається в запечатаному конверті з описом підтвердних документів, що містяться в конверті. На конверті необхідно зробити позначку «На конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності», а також зазначити назву об'єкта, на який подано заяву про участь у конкурсі, та назву суб'єкта господарювання, який подає заяву.

Конкурс відбудеться **13 січня 2017 року о 10.00 в Квартирно-експлуатаційному відділі м. Чернівці за адресою: м. Чернівці, вул. Українська, 43** (каб. №2).

Телефон для довідок: (0372) 52–88–03.

***

Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України оголошує прийом до очної ад'юнктури та докторантури 2017 року за спеціальністю **253 — «Військове управління (за видами збройних сил)»**.

До докторантури приймаються особи офіцерського складу віком не старше 47 років, які мають науковий ступінь доктора філософії (кандидата наук), наукові здобутки та опубліковані праці з обраної спеціальності (зокрема публікації в міжнародних реферованих журналах, індексованих в наукометричних базах згідно з вимогами до рівня наукової кваліфікації осіб, які здобувають наукові ступені) і які мають наукові результати, що потребують завершення або оформлення у вигляді дисертації, монографії чи наукової доповіді за сукупністю статей.

Рапорт про вступ до докторантури та необхідні для вступу документи подаються за підпорядкованістю до 1 лютого 2017 року.

Термін підготовки — 2 роки.

До ад'юнктури на конкурсній основі приймаються офіцери віком до 45 років, які перебувають на військовій службі, здобули вищу освіту ступеня магістра (спеціаліста), виявили здібності до науково-дослідної роботи та мають досвід служби у військах (силах) не менше 2 років.

За рекомендаціями вчених рад ВВНЗ до ад'юнктури можуть прийматися офіцери безпосередньо після закінчення навчання у ВВНЗ та отримання ними вищої військової оперативно-стратегічної (віком до 47 років) або вищої військової оперативно-тактичної освіти за умови, якщо вони виявили відмінні здібності в навчанні та схильність до педагогічної або науково-дослідної роботи.

Рапорт про вступ до ад'юнктури та необхідні для вступу документи подаються за підпорядкованістю до 1 лютого 2017 року.

Офіцери під час вступу до ад'юнктури складають іспити з філософії та іноземної мови в обсязі навчальних програм для вищих військових навчальних закладів, а також зі спеціальності (в обсязі навчальної програми для магістра відповідно до наукової спеціальності).

Вступні іспити до ад'юнктури проводяться в Центральному науково-дослідному інституті Збройних Сил України протягом липня 2017 року.

Термін підготовки — 4 роки.

Початок підготовки в ад'юнктурі та докторантурі — 1 вересня 2017 року.

Додаткову інформацію про правила прийому до ад'юнктури та докторантури Центрального науково-дослідного інституту Збройних Сил України 2017 року, програми вступних іспитів можна отримати в науково-організаційному відділі інституту та на сайті Міністерства оборони України у системі автоматизованого управління Збройних Сил України.

Довідки за адресою: 03049, Київ-49, Повітрофлотський проспект, 28.

Телефон для довідок: (044) 271–13–48, науково-організаційний відділ.

***

Запорізький національний технічний університет оголошує конкурс на заміщення вакантної посади завідувача кафедри військової підготовки ЗНТУ, посадовий оклад — 4005 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади завідувача кафедри: цивільні особи, які мають науковий ступінь та/або вчене (почесне) звання, військову освіту оперативно-тактичного рівня та/або досвід проходження військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (не менше п'яти років).

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: заява, автобіографія, копії документів про освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання, службова характеристика, копія військового квитка (для працівників); листок з обліку кадрів (для працівників), список наукових праць (винаходів).

Термін подання документів — до 19.02.2017 р.

Довідкова інформація за телефоном: (061) 764–25–06.

Документи надсилаються на адресу: 69063, м. Запоріжжя, вул. Жуковського, 64, голові конкурсної комісії.

***

Національний президентський оркестр проводить конкурс на заміщення вакантних посад артистичного персоналу з уточненою датою проведення:

Духовий оркестр

група «Перші кларнети» — артист оркестру (відповідальний 3-й пульт);
група «Валторни» — артист оркестру (заступник концертмейстера);
— артист оркестру (валторна IV);
група «Труби» — артист оркестру (заступник концертмейстера);
група «Корнети» — артист оркестру (концертмейстер);
— артист оркестру (корнет II).

Симфонічний (камерний) оркестр

група «Скрипки» — артист оркестру (відповідальний 3-й пульт);
група «Контрабаси» — артист оркестру (помічник відповідального 2-й пульт);
* група «Гобої» — артист оркестру (гобой II);
* група «Фаготи» — артист оркестру (фагот II);
* група «Валторни» — артист оркестру (валторна II);
* група «Туби» — артист оркестру.

<u>Примітки:</u> посади з позначкою * комплектуються тимчасово до комплектування посад військовослужбовцями.

Конкурс відбудеться 27–29 січня 2017 року о 10.00 у приміщенні Національного президентського оркестру за адресою: 04071, м. Київ, вул. Костянтинівська, 5.

Тел.: (044) 425–22–07.

Претенденти повинні мати відповідний рівень освіти, високий рівень професійної підготовки, досвід та стаж роботи за фахом, досконалу виконавську майстерність, музичну культуру, оркестрову практику та належні навики читання музичного матеріалу з листа.

Необхідні документи:

— заява;
— паспорт (копія);
— копія документа про освіту за відповідною спеціальністю;
— витяг з трудової книжки (за наявності);
— особистий листок з обліку кадрів, заповнений в установленому порядку, з вклеєною фотокарткою;
— тека для документів.

Документи приймаються з 09.00 до 17.00, крім суботи та неділі (обідня перерва 14.00–15.00), за адресою: м. Київ, вул. Костянтинівська, 5.

Кінцевий строк прийняття документів — 23 січня 2017 року.

Додаткова інформація за тел.: (044) 425–22–07.

***

У зв'язку з тим, що конкурс на заміщення вакантної посади керівника Державного підприємства «Готель «Козацький» Міністерства оборони України, проведений 08.12.2016, вважається таким, що не відбувся, **Міністерство оборони України оголошує повторний конкурс на заміщення вакантної посади керівника Державного підприємства «Готель «Козацький» Міністерства оборони України.**

Юридична та фактична адреса підприємства: Україна, 01001, м. Київ, вул. Михайлівська, 1/3.

Тел.: (044) 279–19–16, (044) 279–30–79.

Основні напрямки діяльності:

надання готельних та ресторанних послуг.

Перелік документів, що подають комісії разом із заявою на ім'я голови постійної комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України:

2 фотокартки 3х4 см;

автобіографія, написана власноручно, резюме;

конкурсна пропозиція;

належним чином завірені: копія документа, що посвідчує особу, копія картки фізичної особи — платника податків, копія військового квитка (для військовозобов'язаних), копія трудової книжки, копії посвідчень про нагородження державними нагородами, копії посвідчень про присвоєння почесних звань, копії документів про повну вищу освіту, науковий ступінь, вчене звання, підвищення кваліфікації;

згода на обробку персональних даних;

заповнений аркуш обліку кадрів (особова картка працівника ф. № П-2);

довідка про стан здоров'я Ф 133/о;

довідка про відсутність судимості;

інформація про досвід успішної роботи з управління підприємством;

рекомендації та інші документи на розсуд претендента.

Кваліфікаційні вимоги до претендентів:

повна вища освіта відповідного напряму підготовки (магістр, спеціаліст). Післядипломна освіта в галузі управління. Стаж роботи за професіями керівників нижчого рівня — не менше як п'ять років.

Вимоги до конкурсної пропозиції:

відповідно до пункту 18 постанови Кабінету Міністрів України від

3 вересня 2008 р. № 777 «Про проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки».

Термін подання документів до конкурсної комісії — до 26.01.2017 за адресою: 03168, м. Київ-168, Повітрофлотський проспект, 6, Департамент кадрової політики Міністерства оборони України, електронна адреса: dkp2016@ukr.net

Місце проведення конкурсного відбору — приміщення № 223 Головного управління майна та ресурсів за адресою: м. Київ, вул. Перемоги, 55/2.

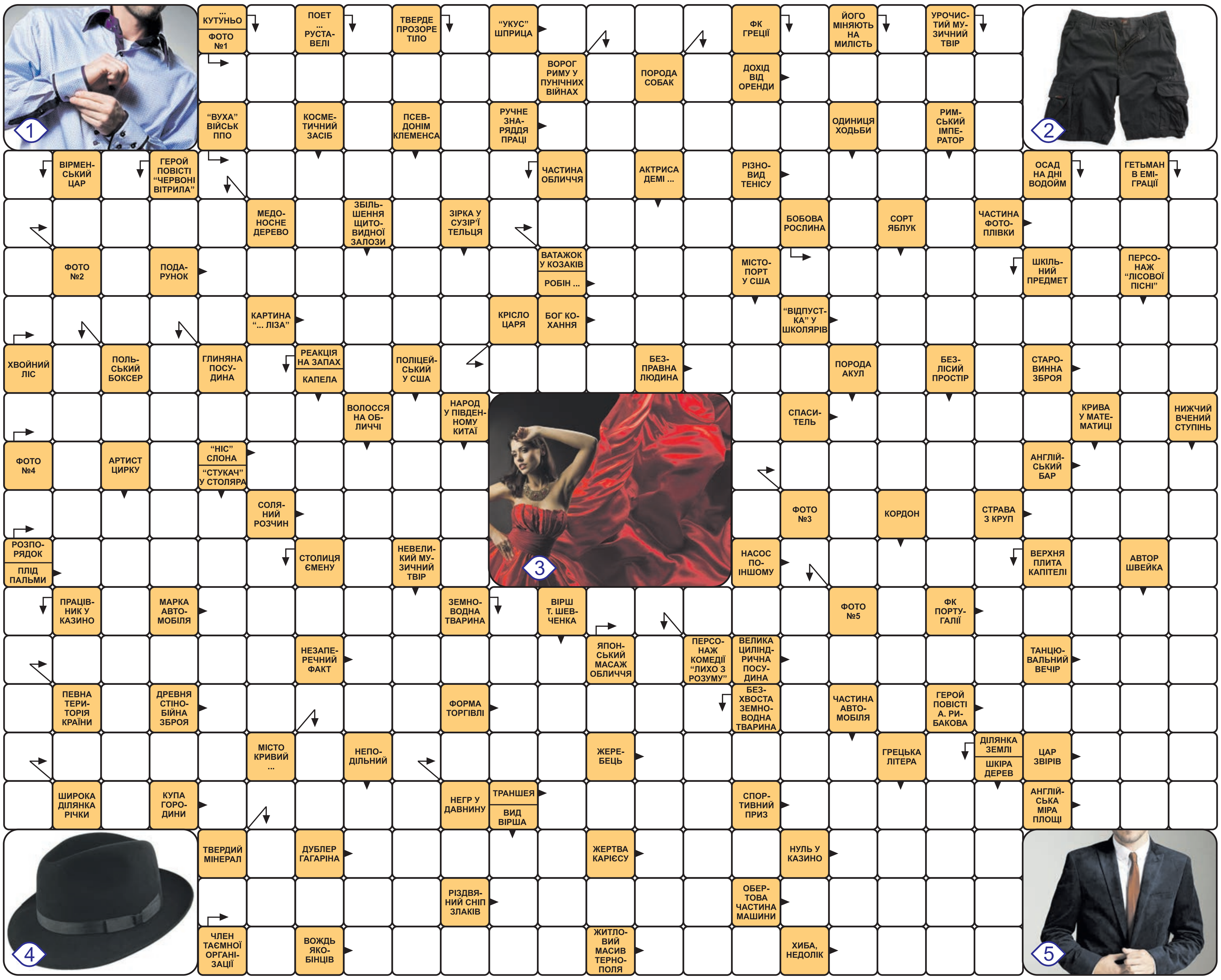
Дата проведення конкурсного відбору — протягом 30 календарних днів після засідання комісії з розгляду заяв претендентів і доданих до них документів, дата оголошення результатів конкурсного відбору — протягом трьох днів після його завершення.

По довідки звертатися за телефонами:

у Департаменті кадрової політики Міністерства оборони України — (044) 454–43–97;

У Головному управлінні майна та ресурсів — (044) 454–74–36.

Інформацію, що стосується фінансово-економічного стану підприємств — баланс (форма № 1), звіт про фінансові результати (форма № 2), звіт про рух коштів (форма № 3), звіт про власний капітал (форма № 4), примітки до річної фінансової звітності (форма № 5) надано на WEB-сторінці інтернет-порталу Міністерства оборони України в розділі «Кадрова політика, відбір керівників ДП МОУ, оголошення».

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

З НОВИМ РОКОМ!

Січень

пн		2	9	16	23	30
вт		3	10	17	24	31
ср		4	11	18	25	
чт		5	12	19	26	
пт		6	13	20	27	
сб		7	14	21	28	
нд	1	8	15	22	29	

Лютий

пн		6	13	20	27
вт		7	14	21	28
ср	1	8	15	22	
чт	2	9	16	23	
пт	3	10	17	24	
сб	4	11	18	25	
нд	5	12	19	26	

Березень

пн		6	13	20	27
вт		7	14	21	28
ср	1	8	15	22	29
чт	2	9	16	23	30
пт	3	10	17	24	31
сб	4	11	18	25	
нд	5	12	19	26	

Квітень

пн		3	10	17	24
вт		4	11	18	25
ср		5	12	19	26
чт		6	13	20	27
пт		7	14	21	28
сб	1	8	15	22	29
нд	2	9	16	23	30

Травень

пн	1	8	15	22	29
вт	2	9	16	23	30
ср	3	10	17	24	31
чт	4	11	18	25	
пт	5	12	19	26	
сб	6	13	20	27	
нд	7	14	21	28	

Червень

пн		5	12	19	26
вт		6	13	20	27
ср		7	14	21	28
чт	1	8	15	22	29
пт	2	9	16	23	30
сб	3	10	17	24	
нд	4	11	18	25	

Липень

пн		3	10	17	24	31
вт		4	11	18	25	
ср		5	12	19	26	
чт		6	13	20	27	
пт		7	14	21	28	
сб	1	8	15	22	29	
нд	2	9	16	23	30	

Серпень

пн		7	14	21	28
вт	1	8	15	22	29
ср	2	9	16	23	30
чт	3	10	17	24	31
пт	4	11	18	25	
сб	5	12	19	26	
нд	6	13	20	27	

Вересень

пн		4	11	18	25
вт		5	12	19	26
ср		6	13	20	27
чт		7	14	21	28
пт	1	8	15	22	29
сб	2	9	16	23	30
нд	3	10	17	24	

Жовтень

пн		2	9	16	23	30
вт		3	10	17	24	31
ср		4	11	18	25	
чт		5	12	19	26	
пт		6	13	20	27	
сб		7	14	21	28	
нд	1	8	15	22	29	

Листопад

пн		6	13	20	27
вт		7	14	21	28
ср	1	8	15	22	29
чт	2	9	16	23	30
пт	3	10	17	24	
сб	4	11	18	25	
нд	5	12	19	26	

Грудень

пн		4	11	18	25
вт		5	12	19	26
ср		6	13	20	27
чт		7	14	21	28
пт	1	8	15	22	29
сб	2	9	16	23	30
нд	3	10	17	24	31

2017

Фото з відкритих джерел

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні
ТОВ «Мега-Поліграф»
(вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 32947 Замовлення 51249

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Роман ТУРОВЕЦЬ

Провідний літературний співробітник — Леонід ГНАТЮК

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)
P — Реклама платна

Листування з читачами
тільки на сторінках газети.
Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора.
При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114